Nr. 21

23 mei 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

bladzijde 4-5

ZACHTE WRAAK IS ZOET

Ik wil koopman worden," zei Ali-al-Mansoer tot zijn moeder. Hij had zo juist zijn avondeten verorberd, maar het liefst zou hij van voren af aan met eten beginnen. Sinds zijn vader gestorven was en zijn moeder met hard werken de kost verdiende, waren de maaltijden altijd maar schraal.

„En ik wil er ook niet lang mee wachten," vervolgde Ali. „Ik ben nu oud genoeg om voor u te zorgen. U hebt het al zo lang voor mij gedaan."

Zijn moeder keek bezorgd.

„Hoe wil je dan beginnen, jongen? Heb je daar al over gedacht?"

„Ja zeker," antwoordde Ali. „U hebt gezegd, dat de koopman Benazar een vriend van vader is geweest. Hij zal me zeker willen helpen."

„Je kunt het proberen, maar ik weet niet of het lukken zal. Benazar is inderdaad een jeugdvriend van je vader, maar hem is het goed gegaan, en je vader had steeds tegenspoed. Dat is echter nog geen reden voor Benazar om jou als bediende in zijn zaak te nemen."

„Dat wil ik ook niet," zei Ali beslist. „Zelf wil ik handel drijven en later een winkel opzetten. Daarvoor heb ik wat geld nodig, veel behoeft het niet te zijn. Als Benazar me dat lenen wil, zal ik het hem later met rente terugbetalen."

Hij keek zo vastberaden, dat zijn moeder geen tegenwerpingen meer maakte. Ze vond dat hij zijn gang maar gaan moest. Spoedig genoeg zou hij moeilijkheden krijgen en dan zou hij zijn dwaze voornemen wel laten varen. Ali's vader had in zijn jeugd ook grootse plannen gehad, maar er was niets van terechtgekomen. Zou zijn zoon, die in armoede was opgegroeid, dan beter slagen?

Ali talmde niet met de uitvoering van zijn plan. De volgende morgen ging hij op weg naar het handelshuis van Benazar. Natuurlijk wilde hij de koopman zelf spreken, maar dat ging niet zo gemakkelijk als hij gedacht had. Het huis gonsde van bedrijvigheid. Bedienden liepen af en aan en niemand lette op de jongen, die verlegen terzijde stond.

Eindelijk vatte Ali moed en sprak een bediende aan, die verbaasd opkeek bij zijn vraag.

„De koopman? Wou jij de koopman zelf spreken? Nu, je treft het, daar komt hij juist. Misschien wil hij je wel te woord staan."

Inderdaad trad Benazar de zaak binnen. Ali raapte al zijn moed bijeen en stapte naar hem toe om zich bekend te maken. Hij noemde de naam van zijn vader en keek de machtige koopman vol vertrouwen aan.

„Wat wil je?" vroeg Benazar niet onvriendelijk.

Ali zette zijn plannen uiteen en kwam tenslotte met zijn verzoek voor de dag. Hij dacht niet anders of de koopman zou hem het kleine bedrag wel willen lenen.

Daarvoor was Benazar echter niet te vinden.

„Lenen," bromde hij, „lenen en nooit teruggeven, bedoel je zeker. Je moest je schamen. Nee, jongetje, een flinke vent doet heel anders. Die komt er wel zonder gebedeld geld."

„Ik bedel niet," riep Ali verontwaardigd. „Ik vraag alleen maar geld te leen. Ik zal het u met rente terugbetalen."

„Ja, ja, rente ook. Nu, ik ben niet van plan mijn geld weg te gooien. Zie je daar die dode muis liggen? Die kun je krijgen en anders niets, geen penning. Je vader was een nietsnut en jij zult wel niet beter zijn. Maak dat je wegkomt."

Tranen van woede sprongen Ali in de ogen. Een nietsnut, hoe durfde Benazar het zeggen. En hij, Ali, stond machteloos hij moest die belediging maar slikken. Maar vergeten zou hij het niet en één zou de dag komen dat hij zich wreken zou.

Hij raapte de muis op.

„Die wil ik van u aannemen," zei hij met bijna verstikte stem. „Later zal ik hem vergoeden, met rente. Neemt u dat aanbod aan?"

De koopman keek hem aan. De schaduw van een glimlach gleed over zijn gezicht.

„Afgesproken," zei hij enkel.

Treurig verliet Ali het koopmanshuis. Hij durfde zijn moeder niet dadelijk onder de ogen komen en over zijn teleurstelling spreken. Hij liep naar de markt, waar overal de kooplui hun waren aanprezen. Er stonden kraampjes met vruchten en zoetigheid. De oude Abu-Hafiz zat er koeken te bakken, met zijn onafscheidelijke poes op de schouder.

Ali hield het dier de muis voor. Met een lenige sprong was de kat bij hem en sloeg gretig zijn klauwen in de buit.

Goedkeurend keek de oude man het aan. „Je bent een beste jongen," zei hij. „Hier, neem wat meel voor je moeder mee."

Geen slechte ruil, dacht Ali toen hij huiswaarts ging. Zijn moeder was het met hem eens, want van het meel kon ze een paar koeken bakken.

„Vanavond zullen we smullen," zei ze opgewekt.

„Ik weet iets beters," sprak Ali. „Geef mij de koeken mee en ik beloof u dat we toch te eten zullen hebben."

Netjes pakte hij de koeken in een doek en ging ermee naar het bos, waar houthakkers aan het werk waren. Hij bood hun de koeken te koop aan, maar, zoals hij wel dacht, zij hadden geen geld te missen.

„Het doet er niet toe," zei de jonge koopman. „Geef me maar wat hout, dan kunt u de koeken krijgen."

Spoedig waren ze het eens. De koeken vielen bijzonder in de smaak en Ali moest beloven de volgende dag terug te komen.

Zwoegend onder een bundel brandhout keerde hij terug, maar hij vond zich rijkelijk beloond voor zijn moeite, toen hij op de markt het hout kon inruilen voor een aardig zakje meel.

Die dag hadden ze een heerlijk avondmaal en bovendien kon Ali de volgende dag met een flinke voorraad koeken op pad gaan. Zo ging het dag aan dag. Zijn handeltje breidde zich uit. Al gauw moest hij een karretje huren om het hout te vervoeren en langzaam maar zeker vormde zich achter het huis een grote stapel.

Nu was Ali op weg koopman te worden. Het ging langzaam, ál te langzaam naar zijn zin. Toch hield hij moedig vol.

Op een dag, in de regentijd, was hij weer op weg gegaan naar zijn klanten, maar onverrichter zake moest hij terugkeren. Een eind verderop was een rivier buiten haar oevers getreden. Door het water waren de wegen onbegaanbaar: de stadsbewoners konden de bossen niet meer bereiken. Ali kon zijn koeken niet verkopen, maar al gauw kwamen er mensen, die brandhout nodig hadden. Naarmate de tijd verstreek, werden hem steeds hogere bedragen voor zijn houtvoorraad geboden. Toen de wegen weer begaanbaar waren, had Ali zoveel verdiend dat hij het kon wagen zelf een zaak te openen. Hij werkte van vroeg tot laat en het duurde niet lang of zijn winkel begon bekend te worden in de stad.

Dezelfde overstroming die Ali zoveel voorspoed bracht, had aan Benazar groot nadeel berokkend. Een partij goederen had door het water aanzienlijk geleden. Benazar nam het niet zwaar op, maar er volgde nog meer tegenspoed. Een van zijn karavanen werd door rovers overvallen en kort daarna verging een schip, dat aan de koopman toebehoorde. Steeds sneller gingen zijn zaken achteruit en het kwam zover, dat de vroeger zo rijke Benazar in geldverlegenheid raakte.

Intussen was Ali's winkel tot een groot bedrijf uitgegroeid. Zelf was hij nu een rijk man en menigeen die in moeilijkheden zat, had hij al geholpen. Benazar, die dat wist, besloot eveneens bij hem aan te kloppen. Hij was al lang vergeten, hoe hij de zoon van zijn oude vriend behandeld had.

Het was voor de trotse koopman een moeilijke gang, hoewel hij zich voorhield, dat hij niet kwam bedelen. Hij wilde alleen maar geld te leen vragen om zijn zaak er bovenop te helpen.

In de zaak van Ali-al-Mansoer werd hij beleefd ontvangen. Zwijgend hoorde Ali zijn verzoek aan. De jongere man herinnerde zich nog duidelijk, hoe hij eertijds hetzelfde aan de machtige Benazar had gevraagd. Hij had zich toen voorgenomen wraak te nemen op de koopman. . .

Hij liet niets merken, beloofde over het verzoek te zullen denken en vroeg Benazar over tien dagen terug te komen. In angstige spanning bracht deze de wachttijd door. De zaken gingen steeds slechter en hij wist, dat alleen Ali hem redden kon. Bevend van opwinding betrad hij voor de tweede maal het vertrek van de koopman.

„Ik heb over uw verzoek nagedacht," sprak Ali. „Eerst wil ik u een vraag stellen. Herinnert u zich Mansoer nog, de vriend uit uw jeugd? Hij was ook door tegenslag getroffen, evenals u. Weet u nog, dat u hem een nietsnut noemde en dat u zijn zoon van uw deur hebt gejaagd?"

Met een ruk hief Benazar het hoofd op.

„Bent u zijn zoon?" stamelde hij.

„Inderdaad," antwoordde Ali met een glimlach. „Ik heb u om hulp gevraagd, toen ik nog een arme jongen was. U stond mij toe een dode muis mee te nemen, meer wilde u niet missen. Die oude schuld is nooit vereffend. Sta mij nu toe. . ." Uit een kast nam hij een prachtig bewerkt kistje. Op het deksel prijkte een gouden muis, met diamanten ingelegd. Hij opende het kistje, dat vol goudstukken was

„Vergun mij u dit aan te bieden," sprak Ali, „en laat het een teken van wederzijdse vriendschap zijn."

Benazar geloofde zijn ogen niet. Nauwelijks durfde hij het kistje aan te nemen, maar op dringend verzoek van Ali aanvaardde hij tenslotte het geschenk.

Niet lang daarna werden de beide kooplieden compagnons. Met vereende krachten stichtten zij een nieuw handelshuis, dat weldra bekend was als het grootste in het land. Boven de ingangspoort lieten zij een gevelsteen aanbrengen. Daarop stond een muis afgebeeld als herinnering aan de oude geschiedenis en aan Ali's edele wraak.

E. S.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

CALHOUN HEEFT KANS GEZIEN EEN PAARD TE PAKKEN TE KRIJGEN; HIJ SPRINGT IN HET ZADEL EN RIJDT IN VLIEGENDE GALOP OP DE MENIGTE IN, DIE ANGSTIG ACHTERUIT DEINST VOOR DE WOESTELING. KANSAS SPRINGT OP ZIJN PAARD. EEN GROEPJE TOESCHOUWERS VERSPERT HEM ECHTER DE WEG. MAAR DE COWBOY SPRINGT ER EENVOUDIG OVERHEEN...

EN DE ONTSTELDE ROVER WORDT VAN ZIJN PAARD GETROKKEN!

TERWIJL KANSAS KID VAN ZIJN PAARD SPRINGT, WEET CALHOUN ZIJN ARMEN UIT DE STRIK VAN DE LASSO VRIJ TE MAKEN. HIJ KRABBELT OVEREIND, MAAR KRIJGT DE TIJD NIET OM ZIJN WAPEN TE PAKKEN. KANSAS IS HEM VÓÓR...

TOEN CALHOUN DOOR KANSAS KID VAN ZIJN PAARD WAS GETROKKEN EN DE BANKBILJETTEN OP DE GROND DWARRELDEN, WAS HET WEL DUIDELIJK DAT HIJ DE OVERVAL OP DE BANK HAD GEPLEEGD. DE ASSISTENTEN VAN DE SHERIFF VOERDEN HEM WEG...

DE SHERIFF LIEP NAAR HET PODIUM VAN DE JURY OM DE UITSLAG VAN DE WEDSTRIJD BEKEND TE MAKEN. OP DE TRIBUNES WERD HET STIL, TOEN EEN PRACHTIG PAARD, DE PRIJS VOOR HET LASSOWERPEN, NAAR HET PODIUM WERD GELEID.

DAMES EN HEREN, ZEI DE SHERIFF, WE GAAN OVER TOT DE PRIJSUITREIKING. IN HET WEDSTRIJDREGLEMENT STAAT NIET DAT EEN PAARD OF EEN STIER MET DE LASSO GEVANGEN MOET WORDEN. U ZULT HET DUS WEL MET ONS EENS ZIJN DAT DE PRIJS TEN VOLLE VERDIEND IS DOOR KANSAS KID, DIE EEN ROVER HEEFT GESTRIKT.

MET GEJUICH WERD DE MEDEDELING ONTVANGEN. IEDEREEN WAS HET ER INDERDAAD MEE EENS, DAT KANSAS KID DE PRIJS VERDIEND HAD.

MAAR...

Brabo

DE WAGEN-MENNER

SENATOR TIBERO BEVAL BRABO DE WAGEN TE BESTIJGEN EN DE LEIDSELS VAN DE PAARDEN TER HAND TE NEMEN.
GOED DAN! WE ZULLEN ZIEN. RIJD MIJ TERUG NAAR MIJN VILLA!

BRABO KON ZIJN GELUK NIET OP. MET EEN TROTSE GLIMLACH OM DE MOND REED HIJ DE PAARDEN NAAR DE VILLA VAN DE SENATOR.
IK MAG AANNEMEN, DAT HET GEEN PUUR GELUK WAS, DAT JE ZO KRANIG REED OP HET MARKTPLEIN? ANDERS ZUL JE NIET LANG BIJ ME KUNNEN BLIJVEN ALS WAGENMENNER.
HEER, IK ZOU LIEVER ALLES DOEN DAN U TELEURSTELLEN!

AANGEKOMEN BIJ DE INDRUKWEKKENDE RENSTALLEN VAN DE SENATOR ONTMOETTE BRABO DE DONKERHARIGE WULVA, TIBERO'S STALMEESTER.
GOEDENDAG, WULVA. IK BRENG JE EEN NIEUWE WAGENMENNER, EEN JONGE BRIT, HIJ HEET BRABO. NEEM HEM ONDER JE HOEDE. MAAR BRENG ME EERST DE PAS GEKOCHTE NOORDAFRIKAANSE HENGSTEN.
IK GEHOORZAAM UW BEVELEN, EDELE SENATOR, EN IK HOOP DAT DE JONGEMAN ZICH UW VOORTREFFELIJKE STALLEN WAARDIG ZAL TONEN.

EEN GROEP SCHITTEREND WITTE PAARDEN WERD NAAR BUITEN GELEID; BRABO BEKEEK ZE MET EEN BLIK VOL BEWONDERING.
WAT EEN ZELDZAAM MOOIE DIEREN! IK DENK, DAT IK ZE WEL VAN NABIJ MAG BEKIJKEN?
AHA, DUS JE KUNT OOK PAARDEN BEOORDELEN! WAT VIND JE VAN DEZE NOORDAFRIKAANSE HENGSTEN, JONGMENS?

MET GEOEFENDE OGEN EN HANDEN INSPECTEERDE BRABO DE PAARDEN.
IK KAN GEEN ENKEL GEBREK ONTDEKKEN. ZE ZIJN VOLMAAKT. MET ZO'N KOPPEL ZOU IK ALLE RENNERS VAN POLEMA KUNNEN VERSLAAN.

MORGEN ZUL JE DIE WOORDEN WAAR KUNNEN MAKEN, BRABO. DAN MOET JE ZE MENNEN IN EEN WEDREN TEGEN ALLE ANDERE KOPPELS VAN MIJN STALLEN EN KAN IK ZIEN WAT MIJN BESTE PAARDEN ZIJN!
WAT EEN KANS, HEER! DE PAARDEN EN IK ZULLEN U NIET TELEURSTELLEN.

MAAR BRABO ZAG NIET, DAT ER EEN VREEMDE BLIK GLEED OVER HET GEZICHT VAN WULVA, DE STALMEESTER.
BIJ JUPITER! ALS DE WITTE HENGSTEN MORGEN WINNEN, ZOUDEN MIJN PLANNEN LELIJK GEDWARSBOOMD WORDEN. IK MOET VOORKOMEN, DAT DE JONGE BRIT ZE NAAR DE OVERWINNING VOERT.

DE BEROEMDSTE JAGER VAN HET NOORDEN

DOOR
P. VAN ZEVENBERGEN

In het gehele gebied van de Yukon werd Jim Cook erkend als de koning van de bonthandelaren. Hij werd gewoonlijk Bereklauw genoemd. Indianen en blanken verkochten hem hun huiden en vellen en zij deden dat graag, omdat hij een eerlijk man was en goede prijzen betaalde. Cook was handig genoeg om zijn voorraden tegen de hoogste prijzen naar New York en Londen te verkopen, waar die huiden weer hun weg vonden naar de etalages van de deftige bontzaken. Maar niet alleen was zijn faam gevestigd als handelaar, ook als jager werd zijn naam steeds met ontzag genoemd. Wie iets van de jacht op marters, hermelijnen, vossen, wolven en zelfs beren wilde weten, moest zijn licht maar eens gaan opsteken bij Bereklauw.

Toen Reg Dewy in de buurt van Cullinan bij de Yukonrivier arriveerde om er zijn geluk als goudzoeker te beproeven en hij zich aansloot bij een kamp van goudgravers — het Yellowkamp — waren er onder de mannen die hij daar aantrof maar enkele jagers. En die enkelingen gingen nog alleen jagen in de onmiddellijke nabijheid van het kamp om een eland te schieten of de voorraad vlees aan te vullen met wat poolhazen of patrijzen.

Reg Dewy was jong, sterk als een beer en altijd goedgemutst. Hij had gehoopt in het kamp wat meer te weten te komen van de jacht, maar hij hoorde niet veel meer dan wat verhalen over de fantastische manier waarop Bereklauw vossen en beren ving.

Op een dag besloot Reg Dewy, die niet bijster veel geluk had met de gouddelverij, zijn geluk te gaan beproeven met de jacht. Hij hoopte een of andere doorgewinterde trapper te ontmoeten, die hem een beetje wegwijs kon maken. Hij had een goed geweer en het was niet onmogelijk dat hij met een flink voorraadje hermelijnen, marters of vossen terug zou komen. Hij kon dan die huiden aan Jim Cook verkopen en meteen eens kennis maken met de beroemde jager. Wat dat verkopen betreft, dat was hard nodig, want zijn portefeuille was zo plat als een schar. Maar toen hij zijn kameraden vertelde dat hij naar het noorden wilde vertrekken, naar de Ballaratkreek in de buurt van de Koyukukrivier om er vossen of elanden te gaan schieten, keken ze hem aan of ze water zagen branden.

„Naar het noorden?" vroeg Alain Brook, met wie Reg dik bevriend was geraakt. „Alle mensen, Dewy, dat betekent je doodvonnis. Het land rond de Ballaratkreek zit vol met wolven, smerige grote wolven zoals je er in je leven nog nooit tegengekomen bent. Ze hebben tanden als beren, en gele ogen. Weet je wel dat er nog nooit iemand levend uit de Ballaratvallei vandaan is gekomen?"

„Is het zo erg?" vroeg Reg. „En als ik dan eens wat meer oostwaarts aanhoud?"

„Onmogelijk," zei een van de andere mannen, „die streek is zó dichtbegroeid met metershoog gras en ondoordringbaar kreupelhout, dat je er onmogelijk kunt leven. Bovendien zeggen ze dat er zwarte beren huizen. Bij mijn weten is er nooit iemand uit die streek naar het kamp teruggekeerd. Nooit."

Toen besloot Reg dan maar naar het westen te gaan. Maar een derde wist te vertellen dat daar Indianen woonden, die wreder waren dan welke Indianenstam in het noorden.

Maar Reg Dewy was een koppige jonge kerel. Wat hij eenmaal in zijn hoofd had, dat konden geen honderd man eruit praten. Hij was nu eenmaal naar het noorden gekomen om wat te beleven. Die afgrijselijke verhalen deden hem nog vaster besluiten om het erop te wagen.

Dus pakte hij op een goede dag zijn dekens, voorzag zich van voldoende munitie en mondvoorraad en vertrok met het opgaan van de zon naar het noorden. De achterblijvers keken hem hoofdschuddend na. Zo'n waaghalzerij konden ze niet begrijpen.

„Jammer van de jongen," zei Alain Brook, „het was zo'n aardige vent, maar we zien hem niet levend terug."

Het was inderdaad geen pretje om in deze streek te reizen. Je kon nauwelijks vooruitkomen. Dat merkte Reg Dewy gauw genoeg toen hij een kilometer of zes van het kamp verwijderd was. De landstreek werd heuvelachtig en was bezaaid met boomstammen en takken, die, half begraven in de sneeuw, het lopen heel moeilijk maakten. Telkens gleed hij uit, haakte achter een tak of zakte tot zijn middel in diepe gaten, die door de sneeuwlaag niet te zien waren.

Maar Reg liet zich door de moeilijkheden niet afschrikken. Hij was van plan Allakakat te bereiken aan de Koyukukrivier waar een van de handelsposten van Bereklauw gevestigd was. Hij hoopte daar

de grote jager aan te treffen. Op een primitieve kaart had hij de route wat bestudeerd en hij wist dat hij een van de lage bergtoppen in de verte steeds in het oog moest houden.

Het werd een verschrikkelijke tocht en tegen de avond vroeg Reg zich met zorg af, waar hij in het onherbergzame land de nacht zou moeten doorbrengen. Nergens kon hij in de rotsachtige heuvels een behoorlijk hol ontdekken.

„Ziet er niet fraai uit," mompelde hij somber. „Het lijkt wel of de jongens in het kamp nog gelijk krijgen. Als hun verhalen over wolven met gele ogen óók nog waar zijn. . ."

Nauwelijks had hij dit gezegd of hij liep op zijn sneeuwschoenen als het ware blindelings een halfondergesneeuwde hut binnen.

Dat moet het spookhuis zijn, dacht Reg en hij herinnerde zich de fantastische verhalen die in het kamp over deze hut verteld werden, toen hij het plan had geopperd om naar het noorden te gaan. Een eenzame bodemonderzoeker had de hut gebouwd en had er enkele maanden gewoond. Door gebrek aan voedsel was hij er omgekomen en latere onderzoekers hadden zijn lijk gevonden, zittend aan tafel. Om dit feit had de hut een slechte naam gekregen.

Reg installeerde zich behaaglijk in de nog goed bruikbare hut. Er was een brits om op te slapen en een schoorsteen die nog goed dienst deed toen hij een vuur maakte met gesprokkeld hout.

Het begin van mijn geluk, dacht hij.

Maar de volgende dag was het bitter koud. Een gemene noordooster, die de sneeuw voor zich uit joeg, teisterde het land. Er was geen denken aan om verder te trekken. De kou drong zelfs tot in de hut door. En al droeg hij dan twee paar sokken, dubbelgevoerde kleren en een muts van schapebont, toch bestierf hij het nog bijna van de kou en leek het dat het vuur zelf bevroren was.

Weer een dag later was het windstil. En zijn eerste werk was om zoveel mogelijk hout te sprokkelen en dat in een hoek van de hut op te stapelen. Want je kon nooit weten hoe het nog eens van pas kon komen. Het was best mogelijk dat de omgeving zó verschrikkelijk bleef, dat hij over enkele dagen het gouddelverskamp zou moeten opzoeken. En dan was het niet onplezierig als hij hier een goede schuilplaats had, wanneer hij van het noorden terugkeerde. Dicht in de buurt stond een eigenaardig gevormde boom, met takken die als vangarmen in de lucht staken. De hele dag ging hij nu op zoek naar klein wild, maar het lukte hem niet wat eetbaars onder schot te krijgen. Wel vond hij de sporen van marters en wezels en ander klein grut. Maar ook de sporen van wolven die, waarschijnlijk door de storm voortgedreven, deze kant waren uitgevlucht.

Reg had niet veel verstand van jagen en uitgeput en een beetje moedeloos zat hij 's avonds in de hut zijn karig maal te verorberen.

„Op deze manier zal ik gauw genoeg niet veel meer hebben," zei hij hardop. „Voor morgen is er nog genoeg, maar dán wordt het hoog tijd dat ik wat schiet."

„Laten we het daar dan op houden," zei een zware stem en Reg zag tot zijn grote verbazing een grote man binnenstappen, die zijn muts afzette en zijn handschoenen uittrok. „Wat een geluk dat de hut bewoond is. Nu hoef ik tenminste niet zelf voor vuur te zorgen. Waar is je maat?"

Reg schudde het hoofd.

„Ik ben alleen," antwoordde hij. „Niemand in het kamp wou met me meegaan. Ik heb het er toen maar alleen op gewaagd, hoewel ik weinig ervaring heb in jagen. Het is me niet gelukt om wat te schieten."

„Net wat ik dacht," zei de vreemdeling en keek Reg doordringend aan. „Ik zag je sporen vandaag een paar maal in de sneeuw. Ik vond ze nogal vreemd voor een jager. Zoals jij het aanpakt, jaag je het wild op de vlucht."

„Bent u jager?" vroeg Reg hoopvol. „Ik zou graag van een ervaren trapper het een en ander willen leren. Mijn naam is Reg Dewy."

„Jim Thorne," antwoordde de vreemdeling en gaf Reg een hand. „Je bent rijkelijk jong om je zo alleen in deze streek te wagen."

Zijn stem was diep en aangenaam om te horen en de heldere blauwe ogen in het magere gezicht keken Reg vast aan. „Vind je het goed dat ik je vannacht gezelschap houd?"

„Niets liever dan dat," antwoordde Reg. „Ik moet zeggen dat ik me wel wat eenzaam voel in deze woeste streek, met de herinnering aan de griezelige verhalen die me een paar dagen geleden in het kamp zijn verteld nog in mijn hoofd. Ik zou me graag aansluiten bij een man die me de jacht goed kan leren. Kunnen wij niet samen doen?"

De vreemdeling lachte.

„Heb je weleens gehoord van Bereklauw?" vroeg hij.

„Natuurlijk," antwoordde Reg enthousiast. „Hij is de meestbesproken handelaar uit de streek. Het moet een fantastische jager zijn. Als maar de helft waar is van de verhalen over hem, is het nog de moeite waard en is hij een groot man."

„Ik zie hem morgen," antwoordde de vreemdeling. „Zijn nederzetting ligt een paar uur hier vandaan aan de Koyukukrivier. Als je erop gesteld bent, zal ik je wel met hem in contact brengen."

„Graag," antwoordde Reg.

De hele avond bleef Jim Thorne vertellen van zijn avonturen in het hoge noorden. Ademloos zat Reg te luisteren.

„Wie wil gaan jagen in deze heuvels, moet moedig zijn," waren zijn laatste woorden voordat ze gingen slapen. „Onthoud dat: moedig."

Tegen tien uur in de morgen was het pas licht. Jim Thorne maakte zijn slee klaar en nà een karig ontbijt vertrok hij na Reg de verzekering te hebben gegeven dat hij tegen de avond zou terugkomen. „Ik breng Bereklauw mee," beloofde hij, „je kunt dan verder met hem afspreken."

„Hallo," zei Reg. „Wat is er gebeurd?"

Laat in de middag besloot Reg, die zijn tijd gedood had met het lezen van wat tijdschriften die hij in zijn rugzak had meegenomen, zijn spieren een beetje los te maken en te proberen wat wild te schieten. Hij slingerde zijn geweer over zijn schouder en nam de route die hij Jim ook had zien maken. Na een kilometer of twee, drie gelopen te hebben stond hij stil omdat hij vreemde geluiden hoorde.

Dat moeten huilende wolven zijn, dacht Reg, maar het lijkt me toe dat er nog een ander geluid tussendoor klinkt.

Hij voelde naar zijn patroongordel. Tot zijn schrik bemerkte hij dat er niet één kogel in zat.

„Net wat voor mij," zei hij beduusd,

De wolf huilde lang en nadrukkelijk.

maar de schrik sloeg hem toch om het hart toen het angstaanjagend gehuil dichterbij klonk.

Het was de hoogste tijd naar de hut terug te keren.

Maar zijn benen weigerden eenvoudig dienst, toen hij boven het gehuil uit een menselijke stem hoorde. Het geroep van iemand die in nood was. Reg vuurde een schot af, de enige patroon die nog in zijn geweer zat, om de vreemdeling te waarschuwen dat er hulp op komst was en dat hij moest proberen het nog even vol te houden.

De omgeving was bedekt met dicht struikgewas en het kostte hem heel wat moeite er zich doorheen te worstelen. Bovendien werd het steeds donkerder.

De doordringende kreten om hulp klonken steeds dichterbij. Tenslotte zag Reg de man, die vertwijfeld met zijn armen zwaaide.

Het was Jim Thorne.

„Hallo," zei Reg. „Wat is er gebeurd?"

„Gestruikeld over die knoest. Ik geloof dat ik mijn been gebroken heb. Ik heb al een paar uur door de sneeuw gekropen om je hut te bereiken. Wil je even mijn slee halen? Maar kijk uit, er zijn wolven in de buurt. Ik heb hun sporen ontdekt. Laat je geweer hier."

„Je zult er niet veel aan hebben," zei Reg verlegen. „Het is namelijk ongeladen. Ik heb mijn kogels vergeten."

Ondanks de pijn kon Jim Thorne een lachje niet onderdrukken.

„Als ik dat aan Bereklauw vertel, is je toekomst verzekerd," zei hij. „Een jager die op jacht gaat zonder patronen! Maar zelf ben ik even stom geweest, hoor. Want in de haast om in deze bosjes te komen heb ik mijn geweer achtergelaten op de plaats waar ik ben gevallen. Geef me die dikke tak dan maar. Misschien kan ik me daarmee verweren als ze me aanvallen."

De slee van Jim Thorne lag niet ver. Na een minuut of twintig was Reg al terug. Voorzichtig legde hij er Jim op en de moeilijke tocht begon.

Angstaanjagende geluiden aan alle kanten waarschuwden hen dat ze beslist niet alleen waren.

„Steek deze toorts aan, jongen," zei Jim, „wolven hebben het niet op vuur begrepen. En we zullen hem nog nodig hebben om de hut terug te vinden. Veel ervaring in het zoeken in het donker heb je niet, hè?"

„Niets," antwoordde Reg.

Grimmig en vastbesloten worstelde hij zich een weg door de sneeuw, waar bij tot ver over zijn enkels in wegzakte. Telkens bleef de slee steken achter een in de sneeuw verborgen tak. Al spoedig liep het zweet hem tappelings over de rug, ondanks de kou. Maar hij vocht door.

Het gehuil van de wolven kwam steeds dichterbij. Ze waren zeker niet verder weg dan twee- of driehonderd meter.

Reg stond besluiteloos stil.

„Wat kan ik het beste doen?" vroeg hij.

„Het zijn wolven die naar hun oude jachtgebied terugkeren," antwoordde Jim. „Ik had het wel verwacht nu de wind is gaan liggen. Ik kan je niet helpen. Ik ben aan jou overgeleverd. Zie maar dat je het redt."

Hij zei het zo kalm alsof het een partijtje biljard gold.

Hoe was het mogelijk dat hij zo kalm kon blijven nu het gevaar zo nabij was?

Gelukkig was de hut niet ver meer.

De boom met de vreemd gevormde takken zag hij al voor zich.

Maar tegelijk zag hij twee lichtpuntjes op zich afkomen. Hij wist meteen wat het was. Het waren de gele ogen van een wolf, die oplichtten in het schijnsel van de toorts in Jims hand.

De wolf huilde lang en nadrukkelijk.

En zijn gehuil werd overgenomen door de andere wolven die nu van alle kanten naderbij kwamen.

Reg aarzelde.

Maar achter hem zei de zware stem van de gewonde:

„Grijp je geweer bij de loop. Laat die ene wolf vlakbij komen. Sla hem tussen de oren. . ." De man grinnikte, terwijl hij het zei. . . „Net of je golf aan het spelen bent. Ik verdedig me met de toorts. Heb je een krant of zo iets in je zakken?"

Reg trok het tijdschrift uit de buitenzak van zijn anorak en gaf het aan de man op de slee.

„Blijf kalm," zei deze, „raak hem op de goeie plaats."

„En als ik mis?"

„Dan mist hij jóú niet," antwoordde de man.

De wolf was even blijven staan. Hij maakte zich gereed voor de laatste sprong en Reg voelde zijn knieën trillen. Als hij miste. . .!

Daar kwam het dier. Reg klemde de loop nog wat steviger tussen zijn handen.

Met een verschrikkelijke klap raakte hij de wolf precies tussen de oren.

Tegelijk gooide Jim de brandende pagina's van het tijdschrift in de lucht, zodat ze door de wind werden meegenomen. Verschrikt draaiden de wolven zich om toen het brandende papier hun richting uitkwam.

„Nu vooruit!" riep Jim.

Zo snel hij kon, rende Reg nu over de vlakte die hem nog scheidde van de veiligheid in de hut.

Zonder ongelukken kwamen ze binnen.

„Dat was op het kantje," zei Jim. Hij hijgde zwaar en het zweet droop van zijn gezicht.

Reg zag het. Hij zat even erg in de rats als ik, dacht hij. Dat luchtte hem wat op

en zijn trillende handen waren nu in staat om zijn kameraad op bed te leggen.

„Het was een meesterlijke klap," zei Jim, „dat had ik zelf niet kunnen verbeteren Het beest moet morsdood zijn. Als ik jou was, haalde ik die wolf nog even op. Zo'n gave huid is zeker honderd dollar waard."

Reg aarzelde. Honderd dollar, die kon hij best gebruiken. Maar als de wolven eens terugkwamen? Hij had nooit geweten dat ze zó groot waren

„Die zie je voorlopig hier niet meer," zei Jim, die zag dat Reg aarzelde. „Ze zijn als de dood voor vuur. Je kunt het gerust wagen, geloof me, ik ken die dieren. Neem voor alle zekerheid de toorts en wat papier mee."

De wolf lag met uitgestrekte poten in de sneeuw. Reg greep hem bij een poot vast en sleepte hem achter zich aan naar de hut.

Ongelooflijk wat een knaap!

„Honderd dollar en het compagnonschap met Bereklauw, dat beloof ik je," zei Jim Thorne.

„Ik houd je aan je woord," zei Reg

Hij spalkte Jims been, maar het was duidelijk dat er medische hulp bij moest komen. En tegen de morgen maakte Reg zich klaar om een dokter te halen. Jim had hem uitgelegd dat hij die kon vinden bij de nederzetting van Bereklauw.

„Vergeet je kogels niet," zei Jim „Overdag kun je die beter bij je hebben want dan heeft brandend papier niet zoveel effect, snap je."

Reg antwoordde maar niet. Hoe vaak zou hij het nog moeten horen, dat hij zonder kogels op stap was gegaan?

Hij zette alle eetwaren zo dicht mogelijk bij het bed van Jim, gooide nog flink wat houtblokken op het vuur en wilde de deur uitstappen.

Bij de deur zei hij:

„Ik ben zo gauw mogelijk terug. Ik hoop dat de dokter meekomt. Kent hij je. . . Jim Thorne?"

„O ja," antwoordde de man op het bed, „hij is een goede vriend van me. Als je zegt dat „Bereklauw" hem nodig heeft, komt hij meteen."

Stom van me, dacht Reg onderweg naar de nederzetting. Ik had het dadelijk moeten weten. Wie zou er anders zo kalm zijn gebleven als Bereklauw! Wie anders had zo precies geweten wat er moest gebeuren en wat de wolven zouden doen!

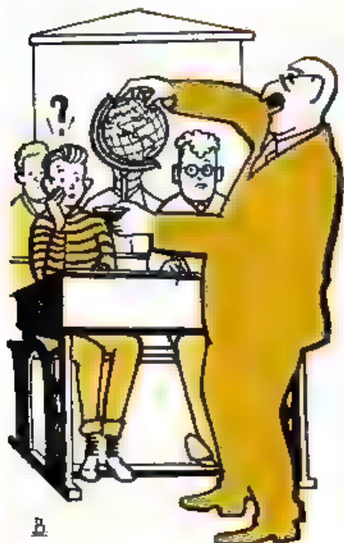
Drie uur later arriveerde hij met de dokter bij de hut.

„Het was een meesterlijke klap," zei Jim.

Dat was de eerste wolf van Reg Dewy. Maar niet de laatste die hij neervelde. Want door de lessen die hij van Bereklauw kreeg, werd hij een groot jager. Wolvetand werd zijn naam. In het noorden van Alaska is zijn naam even bekend geworden als die van Bereklauw.

DE AARDE EN DE OORBELLEN

Kees Zindel was op school niet een van de allervlugsten Hij voelde meer voor spelen dan voor leren. Ieder jaar ging hij op het kantje af over: hij kwam zogezegd met de hakken over de sloot. . .

Op zekere morgen begon de klas met aardrijkskunde. Nu was aardrijkskunde een vak, waarin Kees niet uitblonk. De onderwijzer had het ditmaal over de aarde, de zon, de maan enzovoort. Hij vertelde over de vorm van de aarde, over de noord- en de zuidpool, de evenaar en zo meer. De jongens luisterden aandachtig toe, behalve Kees Zindel. Die knaap zat maar naar het plafond van het schoollokaal en de platen aan de wand te staren.

Na de les kregen de leerlingen hun huiswerk mee. Deze keer zouden zij enkele vragen moeten beantwoorden over hetgeen tijdens de aardrijkskundeles was besproken. . .

Na schooltijd nam Kees met tegenzin pen en papier ter hand. Als gewoonlijk zat hij zuchtend over zijn schrift gebogen. De oplossing van al die moeilijke vragen leek hem een heksentoer. Van de les had hij maar weinig begrepen en er even weinig van onthouden. Ten einde raad besloot hij de hulp van zijn vader in te roepen.

Deze las de opgegeven vragen en vroeg toen:

„Nou, Kees, welke vorm heeft de aarde?"

„Dat weet ik niet, vader," antwoordde de jongen.

„Welke vorm hebben de oorbellen van je moeder?"

„Vierkant."

„Nee, ik bedoel de zondagse!"

„Die zijn rond, vader."

„Heel goed," zei de vader. „Onthoud het nu!. . ."

De volgende dag wilde de onderwijzer zich natuurlijk overtuigen, dat de knapen alles goed hadden geleerd. Hij wendde zich het eerst tot Kees Zindel.

„Vertel mij eens, Kees: welke vorm heeft de aarde?"

En Kees antwoordde trots:

„In de week is hij vierkant en 's zondags is hij rond, meneer."

SPELEND

Pogo, de lakei van de koning, is erg vergeetachtig. Op een dag vroeg de koning of Pogo iets wilde gaan doen. Hij legde een knoop in zijn zakdoek. Nu kan ik het beslist niet vergeten, dacht hij. Maar hij wist niet meer waarvoor hij die knoop gemaakt had!

„Ik weet nog dat ik naar bed ging en ik ben niet vergeten op te staan, want ik bén op," zuchtte Pogo. „Wat was het ook weer?" Hij piekerde totdat hij er hoofdpijn van kreeg. Hij was zo diep in gedachten verzonken, dat hij over iets struikelde en op straat viel.

Hij was gestruikeld over een been van Tino, de hond van de koning, die daar een lekkere kluif had begraven. „Akelige hond," mopperde de lakei en hij gooide de kluif nijdig weg. Maar dat was Tino niet naar de zin. „Blijf van mijn kluif af," gromde hij nijdig. „Het is mijn kluif!"

Tino begroef altijd graag zijn kluifjes om wat te knabbelen te hebben als hij daar trek in had. Hij begon nu meteen verwoed een nieuwe kuil voor zijn kluif te graven. En de verstrooide lakei, die nog steeds niet bedenken kon wat hij had vergeten, dacht dat het zand ging regenen.

SPEELGOED

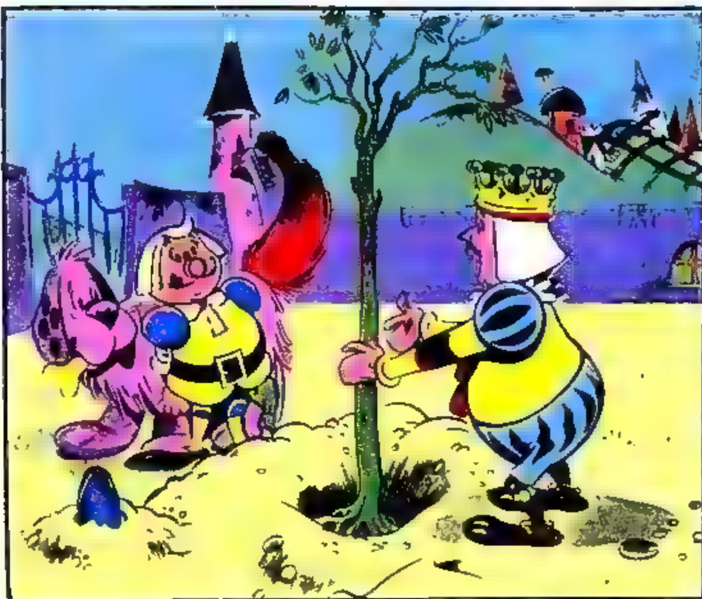

Tino besloot zijn kluif zo diep te begraven, dat niemand er ooit over kon struikelen. Hij groef een heel diep gat. En hoe dieper hij groef, hoe meer zand het regende op Pogo. En toen Tino eindelijk klaar was met graven, zag hij dat hij bijna de arme Pogo begraven had.

Pogo's humeur was toch al niet zonnig, maar nu werd hij natuurlijk helemaal woedend. „Vervelend beest," mopperde hij tegen Tino. „Wat denk je wel dat de koning zal zeggen als hij dat grote gat in zijn tuin ziet?" Pogo zag helemaal niet dat de koning er aankwam.

De koning had een nieuwe appelboom gekocht. En toen hij het gat zag dat Tino had gegraven, keek hij tevreden en verheugd op. „Goedemorgen, Pogo," zei hij. „Ik wist wel dat je niet zou vergeten wat ik je gevraagd had." En hij begon onmiddellijk de appelboom in het gat te planten.

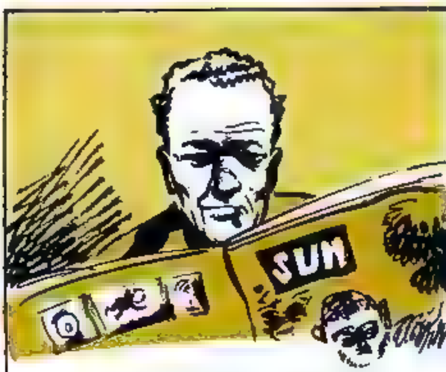
Toen schoot het Pogo te binnen. De koning had hem opgedragen een gat te graven voor de boom. „Maar daar heeft Tino voor gezorgd, Majesteit," zei Pogo. Tino kreeg als beloning van Pogo de vetste kluif van heel Speelgoedland. „Dank je wel," blafte hij, „die stop ik goed weg."

Captain
JOKER

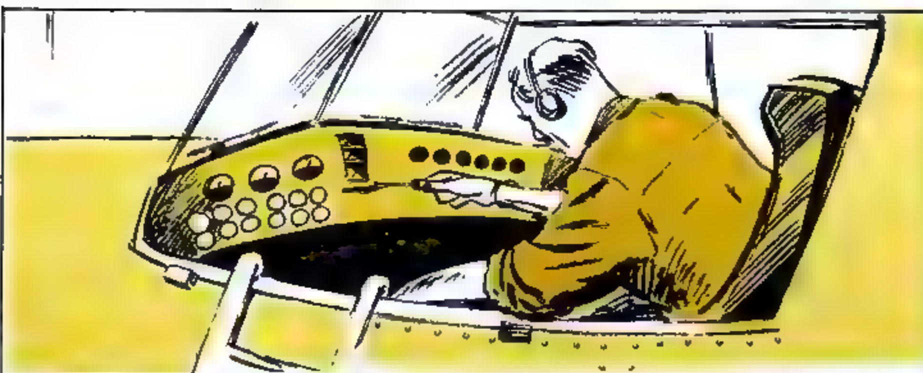

NA LANG ZOEKEN IN DE GROTE LOODS HAD JOKER ONTDEKT DAT ER GEKNOEID WAS AAN EEN VAN DE VLIEGTUIGEN. HIJ VERTELDE HET DADELIJK AAN DE COMMANDANT VAN DE BASIS EN BESPRAK MET HEM, HOE HIJ DE ZAAK VERDER ZOU ONDERZOEKEN.

OM TE BEGINNEN LEEK HET HEM HET BESTE

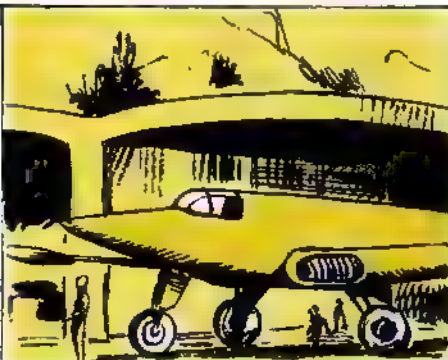

DAT HIJ ZOVEEL MOGELIJK OMGANG ZOCHT MET HET ANDERE PERSONEEL, DAT IN DE HANGAAR WERKZAAM WAS. DAT LUKTE HEM GOED; IN DE VRIJE UREN WAS HIJ SPOEDIG HET MIDDELPUNT VAN EEN VROLIJK GROEPJE.

SUN
ER WAS ECHTER ÉÉN MAN DIE ALTIJD ALLEEN BLEEF EN ZICH NOOIT MET DE ANDEREN BEMOEIDE.

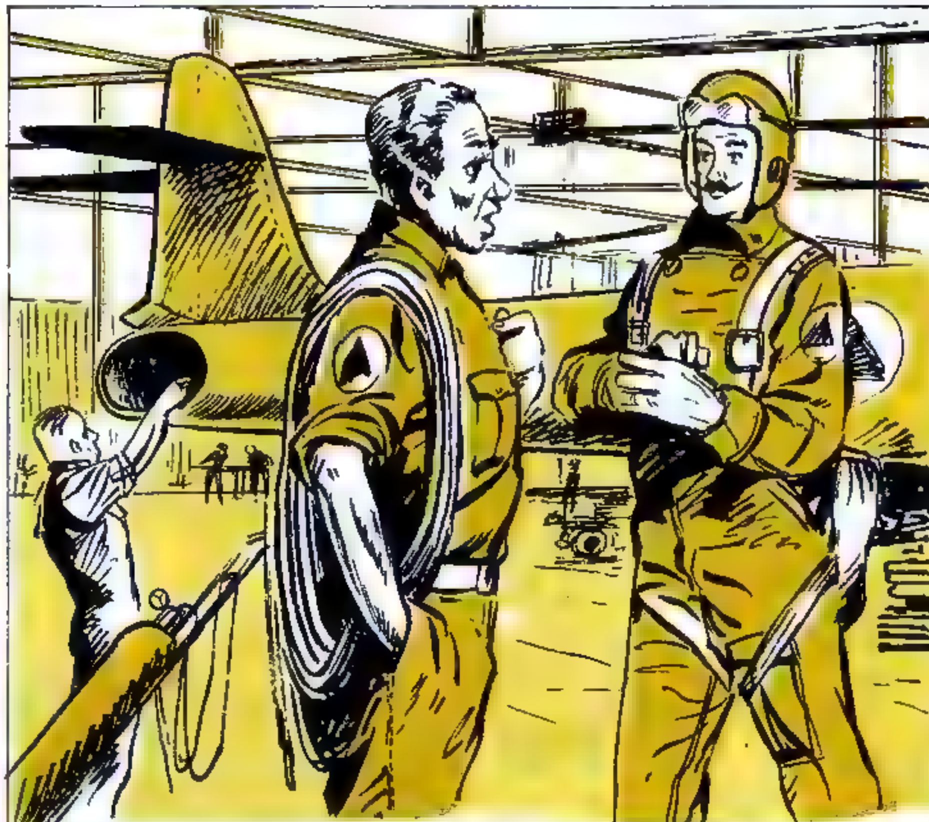

„STEVENS DOET NOOIT MEE," HOORDE JOKER VAN DE ANDEREN. HIJ GING DE MAN TOCH UITNODIGEN OM BIJ HET VROLIJKE GROEPJE TE KOMEN. MAAR STEVENS ANTWOORDDE KORTAF DAT HIJ ER GEEN ZIN IN HAD. EVEN LATER GING HIJ WEG EN LIEP NAAR DE LOODS, WAAR HET PERSONEEL AT EN SLIEP.

DE VOLGENDE MORGEN WAS JOKER AL VROEG WEER BEZIG IN HET VLIEGTUIG, WAARIN HIJ DE KNOEIERIJEN HAD ONTDEKT. HIJ HAD EEN GOED PLAN UITGEDACHT OM DE SCHULDIGE TE ONTMASKEREN EN STEVENS OP DE PROEF TE STELLEN.

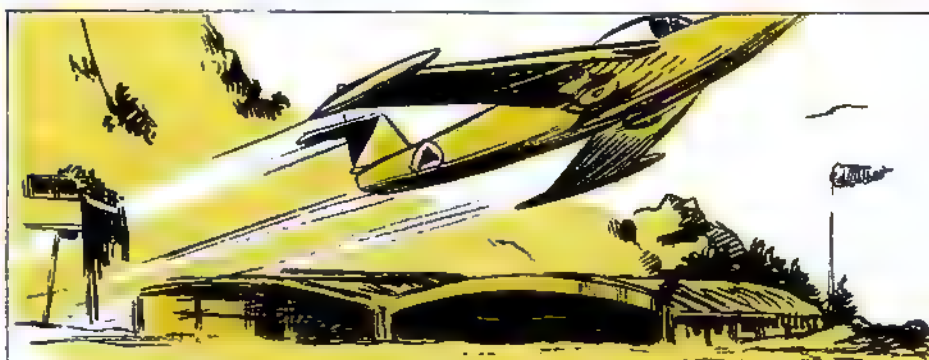

TEGEN TWAALF UUR GING HIJ DE COMMANDANT VRAGEN OF HIJ MET HET TOESTEL EEN VLUCHT MOCHT MAKEN.

DE LAATSTE TOEBEREIDSELEN WERDEN GETROFFEN, DE MACHINE WERD BUITEN DE HANGAAR GEREDEN.

VERVOLGENS RIEP JOKER STEVENS BIJ ZICH.

„DE WERKTUIGKUNDIGE IS PLOTSELING ZIEK GEWORDEN," ZEI JOKER; „JIJ KUNT IN ZIJN PLAATS MEEGAAN." DE MAN SCHEEN ER NIETS VOOR TE VOELEN! DE ACHTERDOCHT VAN JOKER WERD DAARDOOR NOG STERKER.

„IK HEB ER GEEN ZIN IN," ZEI STEVENS. „EN IK BEN VOOR DAT WERK NIET AANGENOMEN."

JOKER MAAKTE HEM ECHTER DUIDELIJK DAT HIJ NIET BEHOEFDE TEGEN TE STRIBBELEN. DE COMMANDANT HAD HET BEVEL GEGEVEN EN DAARMEE UIT! EVEN LATER STEGEN ZIJ DAN OOK BEIDEN OP. STEVENS SCHEEN ZICH NIET GERUST TE VOELEN!

AVONTUUR IN MEXICO

Kom morgenmiddag naar het feest op de markt in Tolima. Ik kom ook. Zilvermasker

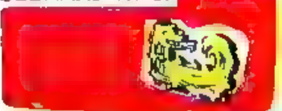

ZELFS NIET VERMOEDEND DAT LOPEZ WIST DAT ZIJ DE SLANG HAD, WACHTTE VALERIE MET ONGEDULD TOT 'T TIJD WAS OM NAAR TOLIMA TE RIJDEN. DAAR ZOU ZILVERMASKER HAAR ALLES VERTELLEN OVER HET GEHEIM VAN DE GEVEDERDE SLANG, WAAR DE RENTMEESTER VAN HAAR OOM ZO OP GEBRAND WAS.

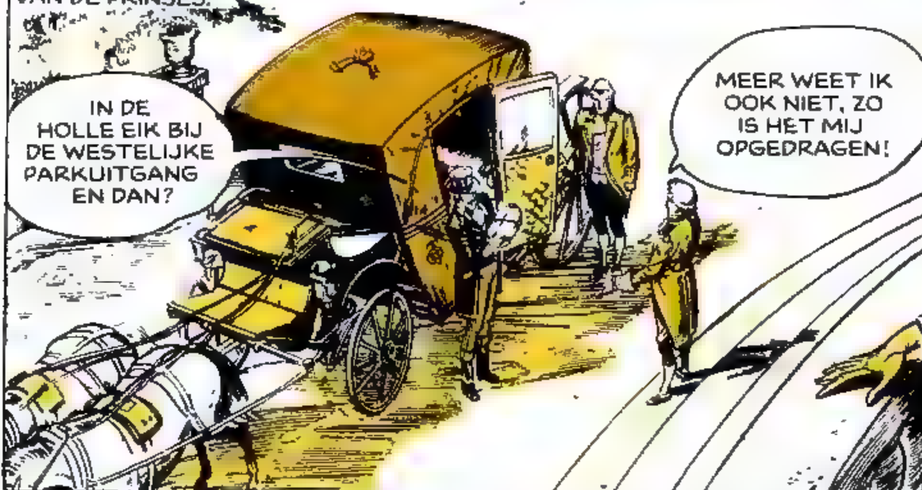

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

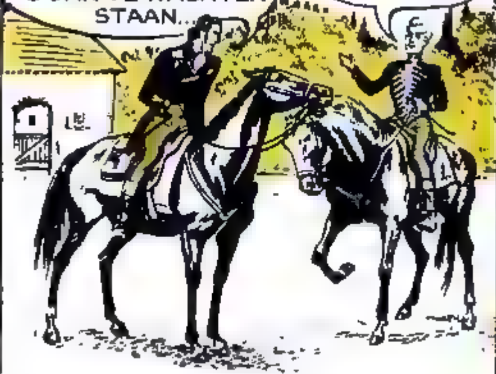

WANT IN HET PAKJE ZAT HET KOSTUUM MET EEN PAAR PAS VERZOOLDE SCHOENEN, DAT DE PRINSES VAAK ALS VERMOMMING GEBRUIKTE. DOOR GEBRUIK TE MAKEN VAN 'N GEHEIME UITGANG KON ZE VAAK ONOPGEMERKT WEGKOMEN; MAAR NU PRINS ERIK OP HET KASTEEL LOGEERDE, MOEST ZIJ DUBBEL VOORZICHTIG ZIJN.

NIEMAND VERMOEDDE HET LISTIG OPGEZET PLAN VAN DE VERLOVING TUSSEN PRINSES ANITA EN HAAR NIETSNUT VAN EEN GAST, PRINS ERIK. ANITA WAS NIETS VERMOEDEND OP WEG VOOR EEN GOED DOEL – DITMAAL OM DE BROER VAN HAAR KAMERMEISJE OP TE ZOEKEN, WIENS OOGST DOOR HAGEL VERNIELD WAS.

De Bandieten van Sicilië

DOOR MARY FITT

XIV

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Bij een poging van de roversbende van Guido om hen te ontvoeren wordt het landhuis in brand gestoken. Guido wordt gearresteerd; in Catania waar zij oom Paul terugvinden, horen zij dat Luciano is overleden. Zij gaan op bezoek bij zijn moeder, gravin de Caro, die hun een ring meegeeft voor Sebastiano. Later worden zij gearresteerd op beschuldiging van Rossi, de butler van de gravin, dat zij van haar een paar antieke handschoenen hebben gestolen. Inspecteur Zoppi onderzoekt de beschuldiging; Peter en Anne weten te vluchten en voegen zich weer bij Sebastiano die nu op een boerderij werkt. Daar komt de politie Anne en Peter zoeken. Ze slagen erin te ontsnappen en gaan terug naar Castelforte. In de ring van de gravin zijn enkele woorden gegrift; daardoor ontdekken Anne en Peter in de tuin een brief van Sebastiano's vader. Daarin staat dat onder Castelforte een rijke petroleumbron ligt*

Wat vreselijk," zei Anne weer. „De arme Adriano heeft de brief nooit gezien. En dat allemaal door die afschuwelijke oorlogen."

„Wat gaan we nu doen?" vroeg Peter, die ook onder de indruk was.

„Op zoek naar die plek zand," zei Anne. „Hoewel ik me niet kan voorstellen, wat wij daar kunnen doen. Hier is de kaart."

Ze lagen nu beiden op de droge grond, met hun gezicht gekeerd naar het voetstuk. Ze vouwden de kaart open. Ze hoorden de voetstappen niet. . .

Plotseling greep een hand tussen hun schouders door naar de kaart en de brief. „Dit is van mij!" zei een zegevierende stem. „Sta op en ga met me mee!"

VEERTIENDE HOOFDSTUK

Waar zijn de handschoenen gebleven?

Verschrikt sprongen Peter en Anne op, maar toen zagen ze Sebastiano achter zich staan, een blijde, lachende Sebastiano

„Lieve help, ben je helemaal mal geworden om ons zó de stuipen op het lijf te jagen?" riep Anne half boos, half lachend uit. „Ja, het is van jou. Die Egeo de Caro was je grootvader en Adriano was jouw vader."

„Ja," zei Sebastiano ernstig, „ze zijn allebei gesneuveld voor hun vaderland. Mijn grootvader stierf. . ."

„In 1918, in de slag van Vittorio Veneto," vulde Peter aan.

„Ja," zei Sebastiano verbaasd, „hoe weet jij dat? Hij sneuvelde toen hij zijn regiment aanvoerde tegen de Oostenrijkers."

Even was het stil, toen zei Sebastiano:

„Jullie moeten weg van hier. Het is niet veilig."

„Waarom niet?" vroeg Peter

„Guido Rossi is uit de gevangenis ontsnapt. Het stond in de krant, we hebben het zelf gelezen. We hebben direct de boerderij in de steek gelaten en we zijn zo vlug mogelijk hierheen gekomen. We dachten wel, dat jullie hier terug zouden komen. Hebben jullie nog iets te eten gehad in die tijd?"

„Ja, hoor, we hebben een paar dingen gevonden op het land, maar nu

hebben we alleen nog twee eieren over; we zullen dus weer op zoek moeten," zei Anne. „We gingen eigenlijk naar de vijver toe om water te zoeken, omdat we zo'n dorst hadden. En we vonden de brief Wat heb je van ons gesprek afgeluisterd?"

„Genoeg om alles duidelijk te maken," antwoordde Sebastiano. „Mijn grootvader dacht dat hij een soort petroleumbron gevonden had, is het niet?"

„Geloof jij dat zo iets mogelijk is?"

„Natuurlijk," riep Sebastiano „Het is zelfs heel waarschijnlijk, er wordt tegenwoordig veel petroleum en aardgas gevonden in Italië Hebben jullie de reclameborden niet gelezen?" Tijdens dit gesprek trok hij Anne en Peter mee naar de rand van de vijver.

„Ja," zei Anne, „die hebben we gezien, weet je niet meer, Peter? Langs alle hoofdwegen vind je borden, waarop een gestreepte kat is afgebeeld, met een vlam die uit zijn staart komt. Daaronder staat het woord Agipgas Oom Paul vertelde ons nog dat het een Amerikaanse maatschappij was die hier petroleum en aardgas exploiteert."

„Ja," vervolgde Peter. „En er is ook nog zo'n grappige hond met zes poten, die Supercortemaggiore heet. Dat is petroleum, is het niet?" vroeg hij aan Sebastiano.

Sebastiano lachte. „Natuurlijk. De volgende heet Supercastelforte!"

Nu zagen Peter en Anne ook Angela en Leopoldo staan. Ze vonden het allemaal reuzeleuk elkaar terug te zien en natuurlijk moesten Anne en Peter het verhaal van hun tocht over de Etna én het verhaal van de dodelijk verschrikte Maria en signora Colombo in geuren en kleuren vertellen aan de anderen. Het allerbelangrijkste was echter hun ontdekking van de brief in het voetstuk van Cupido en je kon aan de gezichten van de Italiaanse kinderen zien, dat ze steeds meer bewondering kregen voor Peter en Anne.

Gelukkig hadden Sebastiano en zijn broer en zusje rugzakken vol met vers brood en flessen water bij zich, zodat ze eerst allemaal aten en dronken Sebastiano las de brief, die voor zijn vader bestemd was geweest, wel driemaal over en bestudeerde grondig de kaart.

„Ik weet waar het is," zei hij. „Zullen we er nu eerst heengaan of willen jullie even uitrusten?" vroeg hij aan Anne en Peter, die er allebei slaperig uit zagen na die flinke maaltijd. „Als jullie zin hebben, ga dan een uurtje slapen in de marmeren tempel, dan gaan wij de plek opzoeken."

Anne en Peter werden tegelijkertijd klaar wakker.

„O nee, we gaan met jullie mee, hoor! We zijn nu net zo nieuwsgierig als jullie! En bovendien is het misschien niet zo veilig om terug te gaan naar de tempel, want die signora Colombo geloofde niet zo erg in spoken. Je hebt best kans, dat ze het hele verhaal aan die bandietentroep verteld heeft, en dan komen ze vast terug om de zaak te onderzoeken. Nee hoor, we gaan met jullie mee."

„Ja, dat kon weleens waar zijn," zei Sebastiano. „Dan zal Guido de troep wel weer aanvoeren, hij is nu natuurlijk weer terug in de grot. Het is beter dat we ons schuilhouden." Hij dacht even na en vervolgde toen: „Ik geloof dat het het beste is, als we ons weer in het grote huis verstoppen. Ik weet namelijk nog niet zo zeker of ze daar nog naar ons zullen zoeken."

„Maar eerst gaan we op zoek naar de petroleumbron," zei Peter

Het was niet moeilijk om de plek te vinden met behulp van de kaart. Het was ongeveer een kilometer van Castelforte af en de aangegeven plaats lag verborgen achter dicht struikgewas. Toen ze de grond wat wegschraapten, zagen ze de kleine, gebroken schelpen, net zoals Egeo de Caro het had beschreven, en ze vonden allemaal dat het ook naar petroleum of paraffine rook

„Misschien verbeelden we het ons wel," zei Anne.

„Dat geloof ik niet," antwoordde Sebastiano. „Ik geloof dat ik weleens eerder hier geweest ben. Ik herinner me tenminste zo iets, jullie niet?" vroeg hij aan Angela en Leopoldo. „We hebben hier eens gegraven en toen roken we paraffine. Toen we het aan het kindermeisje vertelden, zei ze dat een van de bedienden hier wel wat paraffine weggegooid zou hebben Daarna hebben we er nooit meer aan gedacht."

„Maar wat moeten we nu doen?" vroeg Peter.

Het was erg heet en ze waren allemaal moe en een beetje teleurgesteld. Die petroleumgeur was natuurlijk wel iets bijzonders, maar wie wist of er wérkelijk petroleum in de grond zat, en hoe zou men die dan moeten vinden? Het kostte enorme schatten geld om zo iets uit te voeren. En ze hádden geen geld, geen cent! Bovendien konden ze niemand vertrouwen, zodat ze het ook aan niemand konden vertellen. Wat een zorgen en wat een moeilijkheden. . . Nee, de ontdekking was nu niet bepaald iets om over te juichen.

„Laten we maar naar het huis gaan en daar de zaak verder bespreken," stelde Sebastiano voor.

Om hen een beetje op te vrolijken vertelde Anne een verhaal, een echt gebeurde geschiedenis van een man die haar vader had gekend. Die man geloofde dat er petroleum in de Sahara was, een heel meer zelfs, onder het zand van de Sahara. „Vader vroeg hem een keertje te eten," zei ze. „Het was een Fransman en hij heette meneer Brion. Va-

De aangegeven plaats lag verborgen achter dicht struikgewas.

der had al gehoord dat hij een beetje bezeten was door dat idee van petroleum in de Sahara en dat we vooral niet moesten lachen als hij erover begon. Hij kwam en natuurlijk begon hij erover. We hadden dolgraag willen lachen, want we dachten echt dat hij gek was. Maar later zei vader dat hij misschien helemaal niet zo gek was en dat hij wilde, dat hij wat geld in die onderneming van meneer Brion gestoken had, omdat de mensen uiteindelijk toch geloofden dat er petroleum te vinden was in de woestijn. Misschien krijgen wíj dus ook nog eens gelijk!"

„Ja," zei Peter, „maar die meneer Brion had tenminste een paar mensen gevonden, die belangstelling hadden voor zijn plan, en hij had ook contact met geologen en ingenieurs. Maar niemand luistert natuurlijk naar ons verhaal. Ze lachen ons alleen maar uit."

„Vader lachte ook om meneer Brion," zei Anne koppig, „en nu heeft hij er spijt van. Hij vertelde nog aan meneer Brion dat geologen, die denken dat ze petroleum hebben gevonden, „ruikers" worden genoemd door de Amerikanen, en toen zei meneer Brion heel nijdig dat dat een goede honderd jaar geleden het geval was. Hebben jullie weleens een plaat gezien van Signal Hill in Californië? De petroleumbronnen staan daar net zo dicht op elkaar als de bomen in een bos en zo zal de Sahara er ook eens uit zien. Vader zegt nu, dat meneer Brion gelijk had en dat hij nog eens miljonair zal worden."

Dat was werkelijk een hoopgevend verhaal van Anne en wat vrolijker trokken ze met hun vijven het verbrande huis in en zochten een kamer op de bovenverdieping die niet zo erg geleden had van de brand. Daar rustten ze uit, daar sliepen ze wat en daar aten en spraken ze samen. Maar het was heel moeilijk om een oplossing te vinden voor hun grote probleem en ze werden steeds neerslachtiger.

Plotseling echter werden ze opgeschrikt door het geluid van een auto en door stemmen die Italiaans en Engels spraken!

Heel duidelijk klonk nu: „Kom allemaal naar beneden!"

Heel voorzichtig slopen Sebastiano en Peter naar een smal balkon buiten een van de grote ramen en ze gluurden naar beneden. Daar, in de laan onder hun raam, zagen ze inspecteur Zoppi, verschillende politieagenten en. . . oom Paul! Hoewel Peter heel graag naar oom Paul was toegegaan, dook hij automatisch met Sebastiano terug in de kamer. Maar de mensen beneden hadden hen al ontdekt.

„Kinderen, kinderen, kom toch beneden!" riep oom Paul.

„Ja, kom beneden!" riep inspecteur Zoppi. „We zullen jullie heus geen kwaad doen, dat zweer ik je!"

„Natuurlijk zullen ze ons geen kwaad doen," zei Peter. „Maar ik ben bang dat ze ons weer in de gevangenis stoppen. We kunnen nog steeds onze onschuld niet bewijzen."

„Dat is een val voor ons," fluisterde Peter tegen Anne.

„Als we hun nu eens vertellen van signora Colombo en die handschoenen," stelde Anne voor, die ook dolgraag naar oom Paul wilde. „Als ze die man kunnen vinden die in haar winkel zal komen om de handschoenen mee te nemen, zouden we een heel eind zijn. Dan geloven ze zeker, dat we die andere voorwerpen ook niet gestolen hebben."

„Maar stel je nu eens voor dat ze die man níét te pakken krijgen? Dan zitten we nog dieper in de ellende, want dan denken ze ook nog, dat we alles aan elkaar liegen. Nee, dat kunnen we niet riskeren."

„Stt!" zei Anne, „Zoppi zegt weer iets. Luister!"

En daar klonk de stem van inspecteur Zoppi: „Ik geef jullie mijn erewoord, dat niemand van jullie aangeraakt zal worden als jullie naar beneden komen. Laat in ieder geval dan toch signorina Brett en haar broer naar het balkon komen om naar ons te luisteren."

„Peter! Anne!" riep oom Paul. „Kom toch asjeblieft op het balkon. Luister naar de inspecteur! Hij wil jullie niet gevangen nemen, hij wéét dat jullie onschuldig zijn. Horen jullie me? Kom nu toch!"

Anne keek Peter aan.

„Nu móéten we gaan," zei ze. „Ik weet zeker dat inspecteur Zoppi zijn erewoord niet zou geven als hij het niet houden kon. En die arme oom Paul dan! En ik geloof ook dat ze ons iets belangrijks willen zeggen. Misschien hebben ze een nieuwtje!"

„Vooruit dan maar," zei Peter, „laten we gaan."

„Zullen we met jullie mee gaan?" vroeg Sebastiano

„Nee, blijven jullie hier," antwoordde Anne heel verstandig, „als ze ons dan tóch gevangen nemen en ons meenemen, gaan jullie dan naar de gravin. Zij wéét dat we niets gestolen hebben. Ga asjeblieft naar haar toe, Sebastiano, en vergeet dat wraakplan van je! Ze meent het goed met jullie, echt! Je zult zien dat Peter en ik gelijk hadden en dat alles in orde komt."

Na deze woorden ging ze met Peter het balkon op.

Het zonlicht was zó fel, dat ze het eerste moment bijna niets zagen, maar toen ontdekten ze inspecteur Zoppi en oom Paul beneden hen. Inspecteur Zoppi lachte, maar oom Pauls gezicht stond erg zorgelijk. Op het ogenblik echter, dat hij Anne en Peter levend en wel voor zich zag, klaarde zijn hele gezicht op en zijn ogen straalden van blijdschap.

„Lieve jongens," riep hij met schorre stem, „wat ben ik gelukkig jullie weer terug te zien! Ik heb duizenden angsten uitgestaan en. . ."

„Ja, ja," onderbrak inspecteur Zoppi hem vriendelijk, „dat kunt u later wel allemaal vertellen! Mag ik ook even wat zeggen? Ik vind het erg fijn dat jullie me zo vertrouwen, en ik

Toen gooide ze het snoer naar me terug en zei: „Zo iets slechts en goedkoops heb ik nog nooit gehad."

moet jullie iets heel belangrijks vertellen! Als jullie nu eens naar beneden kwamen, hoefde ik niet zo hard te schreeuwen. Bovendien krijg ik een stijve nek van het omhoogkijken!"

„Dat is een val voor ons," fluisterde Peter tegen Anne en hij riep naar beneden: „Waarom moeten we naar beneden komen?"

„Omdat we nu het bewijs hebben dat de beschuldigingen van Eduardo Rossi tegen jullie vals waren. Hijzelf was de dief. Jullie zullen het misschien niet geloven, maar vanaf het moment dat ik hem zag, heb ik hem ervan verdacht en niet jullie. Ik ben al die tijd druk bezig geweest om bewijsmateriaal tegen hem te verzamelen, en nu zit hij in de gevangenis. Hij is de schuldige."

„Jawel," riep Peter argwanend, „dat kan wel zijn, maar Guido Rossi is toch weer ontsnapt. En wij konden ook heel makkelijk ontsnappen uit uw gevangenis! U bent veel te zorgeloos!"

Anne gaf hem een flinke stomp. „Doe toch niet zo onbeleefd," zei ze en daarna riep ze: „Zou u, inspecteur Zoppi, zo vriendelijk willen zijn ons één bewijs te willen geven van onze onschuld?"

„Natuurlijk," riep de arme inspecteur Zoppi, die zijn hand al ter ondersteuning in zijn nek hield „Ik heb er heel wat, maar als ik jullie nu alleen eens vertel, dat de gravin de Caro jullie helemaal heeft vrijgepleit? Ik heb zelfs een flink standje van haar gehad dat ik jullie ook maar een ogenblik had verdacht!" Hij lachte. „Een aardige oude dame, die gravin! Maar ik zou jullie alles zo graag willen vertellen en ik word zo moe van dat omhoogkijken! Het is heus de moeite waard dat jullie naar beneden komen. Dan kunnen we wat eten, we hebben lekkere dingen bij ons en jullie zullen wel reusachtige honger hebben!"

Na die laatste woorden konden Peter en Anne de verleiding niet meer weerstaan. Ze draafden naar beneden en Anne sloeg haar armen om oom Paul heen en knuffelde hem dat het een lieve lust was. Peter stond er een beetje slungelachtig bij te kijken, maar hij was in zijn hart ook heel erg blij dat hij zijn oom terugzag Na wat opgewonden heen en weer gepraat stelde inspecteur Zoppi voor om te gaan zitten en wat te eten Het was niet te geloven, wat oom Paul en inspecteur Zoppi allemaal hadden meegebracht voor Anne en Peter. Koude kip, verrukkelijk vers brood, boter, tomaten, fruit en ijs in een speciaal gekoelde doos.

Terwijl Anne en Peter hun hart aan dit alles ophaalden, begon inspecteur Zoppi zijn verhaal.

„Ja," vertelde hij, „vanaf het eerste ogenblik vertrouwde ik Eduardo Rossi niet. Hij had geen slecht verleden, maar zijn neef Guido is, zoals jullie weten, de leider van een troep bandieten en Guido's schoonmoeder, signora Colombo, is twee keer veroordeeld voor kleine misdaden. Wij verdachten haar ervan gestolen goederen in ontvangst te nemen, hoewel we zo iets nooit konden bewijzen. Toch wist ik zeker dat ze op de een of andere manier samenwerkte met Eduardo. Toen ik jullie op het politiebureau achterliet, ging ik rechtstreeks naar de winkel van Colombo. Ik zei dat ik een paarlen speld voor mijn vrouw wilde kopen, maar signora Colombo vertrouwde het niet. Ze móést me wel helpen en ze wikkelde de speld in een stukje vloeipapier. Weet je, ik had het stukje papier gezien, waarin het parelsnoer verpakt was geweest, en daarom wilde ik nóg een stukje papier uit die winkel hebben als vergelijkingsmateriaal. Jammer genoeg hadden jullie het stukje papier, waarin het parelsnoer gezeten had, meegenomen toen jullie ontsnapten, zodat ik er op dat moment niets aan had."

„Ik héb dat stukje papier nog," zei Anne. „Wilt u het nu nog zien?"

„Nee, dat is nu niet meer nodig. We hebben al zoveel andere bewijsstukken! Om verder te gaan: toen ik terugkwam op het politiebureau heb ik allereerst de gravin de Caro opgebeld om te vragen of ik haar spreken kon. Dat was goed en even later was ik bij haar. Ze vertelde me direct dat Eduardo Rossi in haar ogen een bandiet was en dat ze hem alleen nog in dienst hield, omdat hij de bediende van haar zoon was geweest. Dat was allemaal goed en wel, maar daarmee had ik nog geen bewijsstukken! Toen ik haar enkele vragen stelde, vertelde zij me, dat ze de ring aan de jonge Engelse jongen had gegeven, zodat deze hem kon tonen aan Sebastiano. Ook zei ze, dat ze vijfduizend lire aan het Engelse meisje had gegeven voor haar achterneef Sebastiano. Ze wist ook dat jij, Anne, een parelsnoer voor je moeder wilde kopen en dat je van háár geen parelsnoer wilde aannemen. Daarom had ze dus ook geen snoer gegeven."

Zoppi pauzeerde even en ging toen verder: „In het begin vond ik dat laatste nogal verwarrend omdat Rossi gezegd had, dat de parels in dezelfde glazen cassette lagen als de gestolen handschoenen. Ik had het parelsnoer van jullie bij me en dat liet ik tenslotte aan de gravin zien. Ze kon het natuurlijk niet zíén, maar ze vóélde het. Dat beeld van haar zal ik altijd onthouden: ze trok haar lange, zwarte handschoenen uit en onderzocht met haar magere, fijne vingers het snoer. Toen gooide ze het snoer naar me terug en zei: „Zo iets slechts en goedkoops heb ik nog nooit gehad! Nee, nee, dit is geen parelsnoer van mij en ik zou het ook nooit gehad willen hebben." "

Zoppi lachte even. „Toen was ik wel overtuigd," zei hij.

WORDT VERVOLGD

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

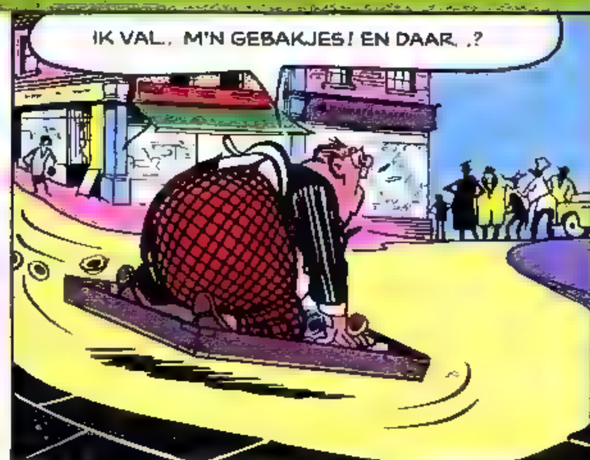

LIEVER DWANGARBEID...

Dionysius de Oudere, die van 431 tot 367 vóór onze jaartelling leefde, was sedert 405 tiran van Syracuse, een stad op het eiland Ortygia aan de westkust van Sicilië.

Hij was een ijdel mens. Hij hield zichzelf voor een van de beste dichters van zijn tijd, ofschoon zijn verzen zeer slecht waren. Hij las zijn werk geregeld voor aan de hovelingen, die de rijmpjes uitbundig prezen en hun gebieder door hun dwaze vleierij versterkten in de overtuiging dat hij een uitstekend dichter was. „Ik zou wekenlang naar uw gedichten kunnen luisteren," vond de een. „Uw verzen klinken als hemelse muziek in mijn oren," vleide een tweede. De een zwaaide de vorst nog groter lof toe dan de ander.

Een der hovelingen, Filóxenes genaamd, had echter de moed om zijn mening ronduit te zeggen. En dat niet éénmaal, doch herhaaldelijk. Hierover werd Dionysius ten laatste zó woedend, dat hij Filóxenes naar de galeien stuurde en hem zodoende dwangarbeid oplegde.

Na enige maanden deze vernederende straf te hebben ondergaan, werd Filóxenes op aandringen van een groot aantal vrienden op vrije voeten gesteld en terstond weer aan het hof uitgenodigd. Dionysius begon onmiddellijk dezelfde verzen voor te lezen, die Filóxenes zo afschuwelijk gevonden had.

Daarna wenste de vorst opnieuw het oordeel van Filóxenes te vernemen; hij was overtuigd, dat de galeien hem wel tot inkeer hadden gebracht.

„Wat dunkt u, kunnen mijn gedichten nu uw goedkeuring wegdragen?"

Filóxenes zei niets, maar stond op en liep de zaal uit.

„Waar gaat ge heen?" vroeg de tiran verbaasd.

„Terug naar de galeien," antwoordde Filóxenes.

Een fantastisch avontuur

DOOR M. J. BOER

SLOT

Het duurde niet lang, of ze konden de machine met het blote oog zien. En toen was het nog maar een kwestie van minuten eer het wonderlijke toestel boven de atoomboot hing. Want een wonderlijk ding was het: heel anders dan de hefschroefvliegtuigen die Mike tot nu toe had gezien. Het leek het meest op een vliegende driehoek

„Even oppassen, heren," zei professor Gwendira, „de liftstoel wordt neergelaten."

„Liftstoel?" herhaalde Mike verwonderd, maar meteen zag hij wat de professor bedoelde. Onder uit het toestel kwam een stoeltje aan een kabel naar beneden

„Wilt u eerst plaats nemen, jongeman?" vroeg de professor aan Mike. „Dan kan meneer Wells even zien hoe het gaat."

Mike ging in het stoeltje zitten en de professor schoof de veiligheidsgrendel dicht. Meteen ging Mike langzaam omhoog. Hij grinnikte even; als hij niet overal zee om zich heen zag, zou hij haast geloven, dat hij de nieuwste kermisattractie aan het proberen was. Hij verdween in de romp van de driehoek, waar hij door een man uit zijn stoeltje werd geholpen. Zwijgend, maar met een vriendelijk lachje wees de man hem een plaats aan. Mike ging zitten en keek belangstellend naar het stoeltje, dat weer verdween. Even later zag hij het rode hoofd van meneer Wells verschijnen. De rest volgde vlug.

„Hè, hè," zuchtte meneer Wells, „dat hebben we ook weer meegemaakt."

Nadat de professor en de twee ploskikronmannen op dezelfde wijze aan boord van de helikopter waren gekomen, vertrokken ze

Al gauw zag Mike in de verte een rotsachtige kust opdoemen Hij draaide zich om naar professor Gwendira. „Het vliegveld, waar wij het vliegtuig nemen, ligt zeker dicht bij de kust, hè, professor," vroeg hij.

„Mmm," zei de professor. „Ik weet natuurlijk niet, wat je dichtbij noemt. Voor de een zal tien kilometer en voor de ander honderd kilometer dicht bij de kust zijn. Maar ons vliegveld ligt ongeveer dertig kilometer het land in"

Mike knikte tevreden en hij keek weer belangstellend door het raampje. Ze hadden nu de kust bereikt. Hij zag mooie strandjes met palmbomen, grillige rotsen en in de verte een haventje met wat vissersboten. Toen vlogen ze over grote bossen en daarna over bouwland En daar, daar moest hun vliegveld zijn. Mike voelde zich even teleurgesteld. Hij had gedacht een vliegveld te zullen zien zoals de andere vliegvelden die hij kende. Hij had grote startbanen verwacht, een verkeerstoren, groepen hangars en flinke gebouwencomplexen. In plaats daarvan zag hij een startbaan met een paar primitieve gebouwtjes. Op de startbaan stond een klein vliegtuig.

„We zijn er," zei de professor, en het klonk verheugd. „We zullen nu over drie uur de stad hebben bereikt, vanwaar we moeten opereren."

„Stad?" vroeg meneer Wells. „U bedoelt zeker een nederzetting?"

„Nee, nee, wij opereren vanuit het wetenschappelijk centrum en dat is wel degelijk een stad, meneer Wells. U zult het dadelijk zelf zien."

Meneer Wells en Mike zagen het inderdaad toen ze drie uur later de stad Waroetaji binnenreden. Het was een stad met brede straten en sobere, doch moderne huizenblokken. Aan de buitenkant stonden tal van grote gebouwen. Dat waren de laboratoria en fabrieken. Het centrum bestond uit vier winkelstraten, die alle op een groot plein uitkwamen. Het voornaamste gebouw van het plein was een hotel. Verder was er een theater, een sporthal met zwembad en een postkantoor. Midden op het plein was een prachtig plantsoen met een spuitende fontein.

„Wat een prachtig plein," prees Mike. „Het is het mooiste plein, dat ik ooit heb gezien."

„En het is doelmatig," zei professor Gwendira. „Het is gebouwd als experiment. Later hopen wij veel steden te bouwen volgens dit principe. Alleen zullen de steden van de toekomst nog een stationsgebouw krijgen met toegangen tot ondergrondse spoorlijnen. En mag ik u nu naar uw tijdelijk verblijf brengen?"

De auto stopte voor het hotel en de professor ging meneer Wells en Mike voor door de deuren, die bij hun nadering vanzelf opengingen De lift bracht hen naar de eerste verdieping, waar meneer Wells en Mike kamers aan de achterkant kregen, die op een tuin uitkeken.

Professor Gwendira keek op zijn horloge. „Het is nu vier uur, heren. Ik stel voor dat u zich verfrist, wat uitrust en dan om zeven uur met mij dineert. We krijgen een aparte kamer, waar

we onder en na het diner over de blussing van de brand kunnen spreken. Gaat u hiermee akkoord?"

„Zeker," zei meneer Wells, „ik vind dit een heel goed plan Dus tot zeven uur, zullen we maar zeggen, hè, professor? Tot ziens!"

Toen Mike alleen was achtergebleven, keek hij nieuwsgierig in de kamer rond. Boven zijn bed zag hij een klein luikje — het was nauwelijks zichtbaar — en naast het luikje een knop. Wat zou er achter het luikje zitten? Mike plaatste in spanning zijn vinger op de knop. Het luikje sprong open en daar zag hij een microfoontje met erboven een. . . tja, een stukje dunne stof Maar wat moest dat betekenen? Wat het moest betekenen wist hij vrijwel onmiddellijk, want daar klonk opeens een stem, die in correct Engels vroeg: „Waarmee kan ik u van dienst zijn?"

Eén ogenblik keek Mike met open mond naar het lapje. Het was een piepklein luidsprekertje! Hij moest natuurlijk in het microfoontje antwoorden. „Ik. . . ik zou graag een glas sinaasappelsap willen hebben," zei Mike maar vlug

„Komt in orde, meneer," zei de stem. „U kunt het direct uit het liftje naast uw wastafel halen."

Nog niet van zijn verbazing bekomen liep Mike naar de wastafel En ja, daar zag hij een roodgeschilderd deurtje Dat was dus een lift en niet een kastje, zoals hij eerst had verondersteld. Zou zijn bestelling er al zijn? Hij trok het deurtje open en keek in een donker gat. Beneden zich hoorde hij een snorrend geluid. Het geluid werd sterker en daar kwam het liftje aan. Het hield stil voor Mikes neus. Grinnikend nam hij het glas sinaasappelsap en dronk het gulzig in één teug leeg Daarna waste hij zich en ging boven op het bed liggen. Hij voelde nu wel, dat hij moe was. Hij had dan ook veelbewogen uren achter de rug!

Hij had het gevoel alsof hij pas lag, toen er op zijn deur werd geklopt. „Mike," het was de stem van meneer Wells, „het is zeven uur. Ben je klaar?"

„Ja, ik kom," riep hij en hij sprong vlug van het bed, haalde de kam door zijn haar en verliet de kamer. Meneer Wells stond voor zijn deur te wachten.

„Nu gaat het spel beginnen, Mike," zei meneer Wells, terwijl ze naar de eetkamer liepen Zijn gezicht stond een beetje somber

„U kijkt zo zwart," lachte Mike, „ziet u er erg tegenop?"

Meneer Wells knikte. „Ja, heel erg zelfs. Ik heb het gevoel, dat ik voor een hopeloos karwei kom te staan. Sterker nog, dat ik er niets, maar dan ook niets aan kan doen. En ik zou die lui zo graag willen helpen."

„Misschien valt het allemaal wel mee," zei Mike troostend, hoewel hij ook niet verwachtte, dat het zou meevallen

„Zo, professor Gwendira," zei meneer Wells toen ze de kamer binnenstapten, „hier zijn we."

„Neemt u plaats, neemt u plaats," zei de professor en hij wees naar de tafel, waar voor vier mensen was gedekt.

„Eten we met z'n vieren?" vroeg Mike nieuwsgierig.

De professor glimlachte even. „Ja," zei hij toen. „Ter ere van u heb ik een van de jongste assistenten van mij uitgenodigd. Ik dacht, dat u dat wel aardig zou vinden."

„O ja," antwoordde Mike verheugd. Hij vond de professor en meneer Wells heel aardig gezelschap, maar hij sprak toch wel graag weer eens met iemand van zijn eigen leeftijd.

De jongeman die de kamer binnenkwam, was iets ouder dan Mike. Mike schatte hem op een jaar of twintig. Het was een donkere jongen met een vriendelijk gezicht. Hij stelde zich voor als Akon

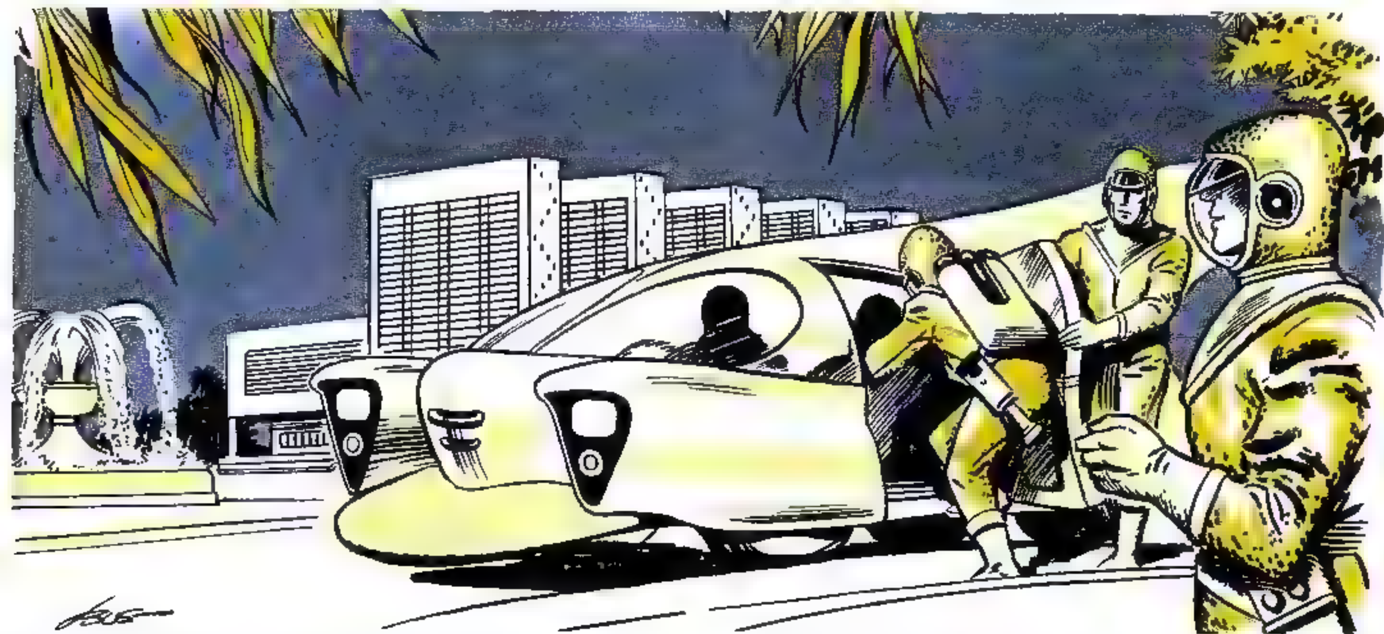
De maaltijd verliep rustig. Toen de professor zag met hoeveel smaak zijn gasten zaten te eten, besloot hij met het zakelijke gedeelte maar na tafel te beginnen

Toen het kopje koffie met het Pandirese gebak op was, spreidde professor Gwendira een aantal paperassen op de ontruimde tafel uit. Hij zei iets tegen Akon, waarop Akon aan Mike vroeg of hij soms zin had met hem naar het theater te gaan. Eens per maand kwam er een toneel- of variétégezelschap naar Waroetaji en toevallig was er die avond een groep folkloristische dansers en musici Mike deed niets liever

„Tja, meneer Wells," zuchtte de professor, toen de jongelui de deur uit waren, „dan zal ik u nu de situatie precies uitleggen aan de hand van deze kaart." Hij tikte met zijn vinger op een gedetailleerde kaart van het rampgebied. „Hier ziet u een bergketen en daar weer een. Ze staan dwars op elkaar. Aan de voet van deze ketens ligt het woestijngebied waar de oliebrand woedt. Er loopt een goede verkeersweg van hier naar het oliegebied. . "

„Hoever zitten we van de brand vandaan?" viel meneer Wells hem in de rede

Professor Gwendira keek even peinzend. „Dat is bijna tweehonderd kilometer," zei hij toen

De volgende ochtend klokslag vijf uur stapte het gezelschap, dat bestond uit meneer Wells, Mike, professor Gwendira en professor Eskirun, met dikke beschermende pakken aan in de gereedstaande auto.

Meneer Wells keek hem verbluft aan. „Tweehonderd kilometer? Maar, professor, als we de brand willen blussen, zullen we er toch wel iets dichter bij moeten zijn. Zijn er dan geen barakken bij de olievelden?"

„Alles is ontruimd," zei de professor langzaam. „De lucht is er nog radioactief."

Meneer Wells floot tussen de tanden. Radioactieve lucht: het werd nog moeilijker dan hij had gevreesd. „Maar hoe wilt u, dat ik daar ga blussen?" zei hij eindelijk verbaasd. „U denkt toch niet, dat mijn assistent en ik ongevoelig zijn voor radioactiviteit?"

Er kwam een flauw glimlachje om de mond van de professor. „Natuurlijk denk ik dat niet, meneer Wells. Hoewel de lucht radioactief is, kunnen we morgen toch naar de brand gaan kijken. Ik heb speciale pakken met een beschermende laag lood voor ons besteld. Die pakken worden ook op het atoomlaboratorium gebruikt."

„Vertelt u mij eens, professor, heeft een van uw mensen de situatie ter plaatse al opgenomen?" Meneer Wells keek de professor vragend aan.

Professor Gwendira schudde het hoofd ontkennend. „Nog niet. Wij vonden het verstandiger op uw komst te wachten. We wilden morgenochtend om vijf uur vanhier vertrekken. Tenminste, als u geen bezwaar hebt tegen dat vroege uur."

„Niet in het minst."

Professor Gwendira keek nu iets opgeruimder. „Fijn," zei hij, „dan is het afgesproken, dat we om vijf uur vertrekken."

De volgende ochtend klokslag vijf uur stapte het gezelschap, dat bestond uit meneer Wells, Mike, professor Gwendira en professor Eskirun, met dikke beschermende pakken aan in de gereedstaande auto. De chauffeur was ook al in het lood gestoken. Pijlsnel ging het er vandoor. De auto kon op maximumsnelheid rijden, want er was helemaal geen verkeer op de weg.

„Oef," zuchtte Mike, „wat is het benauwd in zo'n pakje. Ik stik haast."

„Ik zit ook liever in mijn badpak op m'n terras," grinnikte meneer Wells.

Mike gaf geen antwoord. Hij had het te warm om zelfs nog maar te praten. En het leek wel of het steeds heter werd. Nu kronkelde de weg langs een flinke heuvel omhoog. „Gaan we de bergen in?" vroeg Mike aan professor Gwendira. Hij had de woorden uit zijn keel moeten schroeven.

„Nee, jongeman," antwoordde de professor en het klonk ook niet al te monter. „We zijn hier bij een uitloper. Als we op het hoogste punt zijn, kunnen we de brand zien. Dan zullen we even uitstappen."

„Ik. . . ik geloof niet, dat ik de auto uit ga," mompelde Mike. „Ik zit hier haast te verschroeien en ik geloof, dat het buiten nog heter is."

Op dat moment hield de auto stil. In de verte zagen ze een afschuwelijke vuurgloed en enorme rookwolken. Professor Gwendira opende het portier, maar meteen sloeg hij het dicht. Een verzengende hitte was op hem afgekomen. „We kunnen niet verder," zei hij ontdaan tegen meneer Wells.

Deze schudde het hoofd. „Onmiddellijk terug," ried hij toen aan. „We zullen iets anders moeten verzinnen."

Tot Mikes opluchting draaide de auto en reed dezelfde weg terug. Hij kon wel zingen, toen ze Waroetaji binnenreden. Nu kon dat verschrikkelijke pak weer uit.

„Komt u straks bij mij op de kamer, heren," zei professor Gwendira toonloos, „dan kunnen we overleggen."

„Ik ook?" vroeg Mike zacht aan meneer Wells. Deze knikte

WAARD OM TE WETEN

ANGST IN HET OERWOUD

Een Duitse landmeter, die jaren achtereen in de wildernissen van Zuid-Brazilië en Paraguay vertoefd had en voor wie de bijna ontoegankelijke bossen geen verschrikking meer hadden, vertelt, hoe zelfs hij op een nacht een onverklaarbare angst heeft gehad, die hem steeds is bijgebleven.

„'s Middags," zo verhaalt hij, „braken wij op en bereikten pas na het invallen van de duisternis een geschikte kampplaats. De nacht was koel; aan het ruisen in de boomtoppen konden we merken, dat een frisse wind over het bos streek. Het eenvoudige avondeten was snel bereid en geconsumeerd. Een stuk of wat dikke houtblokken werden bij het vuur geschoven om het de gehele nacht aan te houden. De een na de ander wikkelde zich in zijn slaapzak en viel in slaap.

Een uur ongeveer had ik geslapen, toen ik verschrikkelijk hoorde steunen en kermen. Uit de verte klonk een zwak en toch doordringend, klaaglijk gehuil, als van een klein kind. Een verlammende beklemming overviel mij, waartegen ik me met alle energie verzette. Mijn reisgenoten woelden onrustig in hun slaap. Het vuur glom — niets bewoog zich in onze omgeving. Angst is onzin! overdacht ik. Waarvoor zou ik bang zijn? En toch kon ik mijn angst niet meester worden. Wij waren slechts vijf kilometer van de naaste nederzetting verwijderd. Hier dreigen geen gevaren! stelde ik mijzelf gerust.

Ik richtte me op en overtuigde me, dat alles in orde was. Mijn angstgevoel zakte, geërgerd wikkelde ik me weer in en probeerde te slapen.

De slaap bleef echter ver, zó greep de angst mij weer aan. Plotseling hoorde ik een fantastisch geruis. Ergens in het bos kraakte het, alsof een jaguar door het kreupelhout brak. . . Alweer klonk dat steunen en kermen mij in de oren. Mijn hart bonsde krampachtig, het koude zweet drupte van m'n voorhoofd. . .

Ik ging bij het vuur zitten, wakkerde het aan en rookte een sigaret. . . Waar kwam de beklemmende angst vandaan? Niet alleen mij was 't zo vergaan. Mijn collega en de dragers waren ook lang voor het aanbreken van de dag bij het kampvuur gekomen. Reeds een uur lang ging de maté (Indiaanse thee) van hand tot hand, voordat de aanbrekende dag de geheimenissen van de nacht in het tropische oerwoud verdreef. . .

En de verklaring?

Ons kamp was omgeven door een soort bamboe, die 's nachts grote hoeveelheden koolzuur produceert, welk giftig gas laag bij de grond blijft hangen. Het onttrok aan de slapenden voor het ademhalen te veel zuurstof. Zodra men rechtop zat, was de oorzaak van de beklemming opgeheven en de angst verdwenen."

„Wel ja, waarom niet? Misschien vind jij wel de oplossing voor ons probleem."

Mike lachte even. „Wel ja, waarom niet! Columbus kon ook een ei laten staan. . ."

Even later zat het gezelschap bij professor Gwendira. „Heren," zei de professor, „we hebben gezien, dat het een buitengewoon moeilijk karwei zal worden om die brand te blussen. Als het maar niet een hopeloos geval zal blijken. Het hele grondgebied rondom de brand is zo gloeiend, dat het onmogelijk is de vuurhaarden te benaderen. We moeten er iets op vinden. Meneer Wells, zou blussing vanuit de lucht misschien mogelijk zijn?"

Meneer Wells schudde het hoofd. „Onmogelijk, beste professor. Het blussen is een vreselijk precies werk. In de regel blaas ik een brand uit met een dynamietontploffing op geringe afstand. Dan dooft het vuur door gebrek aan zuurstof. U begrijpt, dat ik dat niet vanuit de lucht kan doen. Nee, wat we moeten doen, is het terrein afkoelen."

„Afkoelen," mompelde professor Gwendira.

„Afkoelen," prevelde professor Eskirun, „maar hoe?"

„Met water," zei meneer Wells en het klonk erg eenvoudig.

„Daar zegt u wat," riep professor Eskirun. „Water! Maar hoe komen we daar aan water? Het is onbewoond gebied, dus er lopen geen leidingen. Nee, meneer Wells, water zou het ei van Columbus zijn, maar we hebben daar geen water."

„Ei van Columbus," herhaalde Mike zacht voor zich uit. Water zou het ei van Columbus zijn. . . maar was er in dat gebied dan echt geen water? Waar bleef dan het water van de bergen, die het terrein aan twee kanten omsloten? Mike gluurde naar de grote kaart op tafel.

„Zie je wel," schreeuwde hij opeens, „natuurlijk, daar is het."

„Waar is wat?" vroeg meneer Wells, terwijl beide professoren Mike verbaasd aankeken.

„Het ei van Columbus," antwoordde Mike gedachteloos. „Water."

„Beste Mike, wat klets je toch! Je mankeert toch niets?" Meneer Wells keek Mike bepaald ongerust aan.

Mike lachte. „Professor Gwendira," zei hij toen en zijn vinger wees naar een dikke, kronkelende streep op de kaart, „wat is dit?"

„Dat is een rivier," antwoordde de professor verwonderd. „Die ontspringt hier op de bergen en die loopt naar. . . hee, wacht eens. . . je bedoelt. . .! Ik. . ."

„Water," riepen professor Eskirun en meneer Wells gelijk, „water in overvloed."

„Maar hoe. . ." begon meneer Wells een zin, die meteen door professor Eskirun werd onderbroken met een: „Wacht eens, dat zal niet zo moeilijk zijn."

„Nee," ging professor Gwendira verder, „het zal niet zo moeilijk zijn om de loop van het water te veranderen. Maar hoe krijgen we het water op het gebied van de oliebrand?"

„Mm, mm, mm," zoemde professor Eskirun, „kijk eens hier: we gooien op deze plaats in de rivier een dam. Daarmee sluiten we de rivier af, zodat het water een andere richting uit moet, en wel de richting van de oliebrand."

„Ja, zo iets had ik ook gedacht," zei Mike. „Maar als ik het goed zie op de kaart, liggen er nog een paar heuvels tussen de rivier en het oliegebied."

„Inderdaad," knikte professor Eskirun, „maar dat is geen bezwaar. Met wat springstof maken we een mooie doorgang. Dat is tamelijk eenvoudig, denkt u ook niet, collega?"

„Zeker, zeker," zei professor Gwendira opgetogen. „Vanuit de lucht kunnen we met geringe moeite stukken van die heuvels opblazen. Meneer Wells, uw jonge assistent heeft ons aan een schitterend idee geholpen. We blazen de heuvels op, dammen de rivier af en dan vloeit het water over de gloeiende aarde naar de brandende oliebronnen. Denkt u, dat het zo zal lukken?"

„Het lijkt me wel mogelijk," zei meneer Wells langzaam. „Waarschijnlijk zal er een groot, ondiep meer ontstaan. U moet er dus rekening mee houden, dat ik mijn blusmateriaal — als ik het nodig heb — op een groot vlot zal moeten monteren. Met dat vlot varen we dan naar de brandende bronnen."

Professor Gwendira opende het portier, maar meteen sloeg hij het dicht. Een verzengende hitte was op hem afgekomen.

„Maar als de branden geblust zijn," zei Mike peinzend, „wat doet u dan met al dat stromende water? Het hele oliegebied zal onbruikbaar worden!"

„Maak je daarover geen zorgen, jongeman," zei professor Eskirun vrolijk. „Als het water zijn dienst gedaan heeft, steken we de dam weer door en de rivier herneemt zijn oude loop."

„Het is allemaal eenvoudig," vond Mike, „maar het is toch maar knap gevonden."

„Vooral jouw vondst was bijzonder knap, hè?" lachte meneer Wells.

Mike bloosde een beetje.

„Het is aan jou te danken, dat we onze brand in theorie al hebben geblust." Meneer Wells knikte Mike vriendschappelijk toe.

„Ja, in theorie is de brand geblust," zuchtte Mike. „Maar nu de praktijk nog."

„Voor de praktijk ben ik nu niet bang meer," zei meneer Wells ernstig.

„Ik ook niet," riep professor Gwendira uit en het klonk vreselijk opgelucht. „Over een paar weken zullen wij op deze brand terugzien als op een boze droom en dat is voor een belangrijk deel te danken aan het ei van Columbus, dat onze jonge Amerikaanse vriend ons gepresenteerd heeft. Ik zal hem bij de regering voordragen voor een onderscheiding."

Bij deze woorden werd Mike zo rood als een klaproos. Stel je voor, hij, Mike Andersen, zou een Pandirese onderscheiding krijgen! Het zou een mooie herinnering zijn aan zijn avonturen.

Vragen staat vrij

Wie was de eerste?

Charles Lindbergh is wel een van de bekendste en beroemdste vliegers ter wereld. Dat is te begrijpen, want hij is de man die de eerste oceaanvlucht heeft gemaakt. In 1927 vloog hij van New York naar Parijs, dwars over de Atlantische Oceaan. Hij was op slag wereldberoemd.

Maar verdient hij die beroemdheid wel? Is hij wel de eerste oceaanvlieger? Wij hebben daarover een brief gekregen van Sjef B. in Rotterdam. Hij schrijft: „Toen wij het op school over die eerste oceaanvlucht hadden, zei mijn vriend dat Lindbergh niet de eerste vliegtocht over de Atlantische Oceaan heeft gemaakt. Maar ik houd vol dat het wel zo is. Dat weet toch iedereen! Wilt u ons eens schrijven, wie gelijk heeft, mijn vriend of ik?"

Sjef heeft gelijk, maar zijn vriend ook! Lindbergh heeft in 1927 de eerste solovlucht over de oceaan gemaakt; hij was dus de eerste die alléén de gevaarlijke vliegtocht maakte. Maar acht jaar vroeger was de reis van Amerika naar Europa ook al per vliegtuig gemaakt; het verschil was alleen dat het toen twéé vliegers waren. In juni 1919 stapten sir John Alcock en A. Whitten-Brown op Newfoundland, het eiland bij de Amerikaanse kust, in een vliegtuig voor de tocht van 3100 kilometer naar de overkant van de Atlantische Oceaan. Zestien uur en achtentwintig minuten later landden zij in Ierland; de luchtreis boven de oceaan was gelukt. Alcock en Brown waren dus de eersten die van Amerika naar Europa per vliegtuig overstaken; Lindbergh was de eerste die het alléén deed.

Een kampeerkwestie

„Beste Sjors," schrijft John Liebregts uit Tilburg, „ik ben veertien jaar en wil in de grote vakantie uit kamperen gaan. Maar nu zeggen ze tegen mij dat je daar zestien jaar voor moet zijn. Mag je echter wel kamperen bij een familielid of een kennis, die een bos of een boerderij heeft?"

Wij hebben John al een brief geschreven om antwoord te geven op zijn vragen; andere lezers zullen er ook wel belang in

stellen, daarom zullen wij de voornaamste bepalingen omtrent kamperen hieronder afdrukken.

Er bestaat nog geen regeling die voor het gehele land geldt. Vele gemeentebesturen in Nederland hebben hun eigen bepalingen of verordeningen gemaakt met allerlei voorschriften omtrent de terreinen waar gekampeerd mag worden; omtrent het te betalen kampgeld, veiligheidsmaatregelen (vuur maken en roken!) enzovoort. Iedere kampeerder moet daar een kampkaart hebben. En als je je tent opslaat op particulier terrein, moet je natuurlijk toestemming hebben van de eigenaar. Ga je kamperen op het erf of een stukje bos van een familielid of een kennis, dan moet je toch een kampkaart hebben en moet je je houden aan de bepalingen van het gemeentebestuur.

Het gemakkelijkst gaat het op een zogenaamd kampeercentrum; daar moet je alleen staangeld betalen en een kampkaart kunnen laten zien. Kampeercentra zijn er tegenwoordig vrij veel in Nederland.

Kampkaarten moet je aanvragen bij de Kampeerkaartencentrale, A.N.W.B., Parkstraat, Den Haag. Daar zullen ze je ook graag alle mogelijke inlichtingen geven.

Karel is een kerel

Karel Kinds in Apeldoorn heeft er al vaak over nagedacht, wat de betekenis van zijn naam zou zijn. Hij vraagt of Sjors het weet.

Ja, Karel, dat weet Sjors wel. Je naam leek vroeger wel een beetje op „kerel". In de middeleeuwen zou je niet Karel geheten hebben, maar „Keerl". In de loop van de eeuwen is dat veranderd in Karel. Keerl, dus ook Karel, betekent: vrije burger of: vrije man.

WIE PUZZELT ER MEE?

KAMRAADSEL

Op de tanden van deze kam moeten acht woorden komen te staan volgens onderstaande omschrijvingen. Je mag verder nog weten, dat alle woorden met dezelfde letter eindigen.

Bij de juiste invulling krijg je op de bovenste rij van links naar rechts de naam te lezen van iets, waarmee bijna alle kinderen zich kostelijk vermaken.

1 Mannelijk rund
2 Getalteken
3 Timmergereedschap
4 Waterkant
5 Lengtemaat
6 Krachtbron van een auto
7 Keukengerei
8 Gebladerte

1		2		3		4		5		6		7		8

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Zoek de letter

T A *B* A K
S T *R* A M
K L *U* I T
B R *I* E S
R A *D* A R
S T *E* I L
K O *G* E L
S T *O* O M
K O *M* S T

De schuingedrukte letters vormen van boven naar beneden gelezen het woord BRUIDEGOM

Voorzetpuzzel

STUITEN
TREKKEN
AFLUISTEREN
MOPPEREN
PROESTEN
PLETTEN
OVERZETTEN
TWINKELEN

De beginletters vormen het woord STAMPPOT

Raadsel ARK — BARK — PARK — HARK

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

OP EEN OCHTEND BIJ HET TUINHEK...

KIJK EENS WAT TERRIE KAN...

TERRIE KENDE INDERDAAD HEEL WAT KUNSTJES.

WAT KIJK JE SIP, LASSIE. SCHAAM JE JE EEN BEETJE? MAAR JIJ KUNT DIE KUNSTJES OOK WEL LEREN.

HELAAS, LASSIE KON ER NIETS VAN.

LASSIE WAS NU EENMAAL GEEN CIRCUSHOND ZOALS TERRIE.

TRIOMFANTELIJK KWISPELSTAARTEND LIEP TERRIE OM LASSIE HEEN,

DIE MET DE STAART TUSSEN DE POTEN AFDROOP.

MAAR EEN OGENBLIK LATER...

DE SCHAPEN ZIJN UITGEBROKEN EN LOPEN DE TUIN IN!

TERRIE KEEK EENS NAAR DE KUDDE...

EN GING ER TOEN ALS EEN HAAS VANDOOR!

MAAR LASSIE GING BLAFFEND DE KUDDE TEGEMOET EN HIELD DE SCHAPEN TEGEN.

WOEF! WOEF!

DE DIEREN LIEPEN TERUG NAAR DE WEI. LASSIE DUWDE HET HEK ACHTER ZE DICHT.

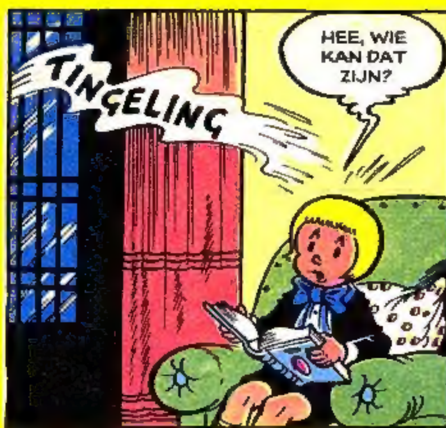
TOEN LASSIE IN DE TUIN TERUGKWAM...

JIJ MAG DAN GEEN KUNSTJES KENNEN, TERRIE WEET NIETS VAN SCHAPEN OPDRIJVEN.

TOEN KWISPELSTAARTTE LASSIE...

ALSOF HIJ WILDE ZEGGEN: „WIJ HEBBEN ALLEMAAL ONZE GOEDE EIGENSCHAPPEN."

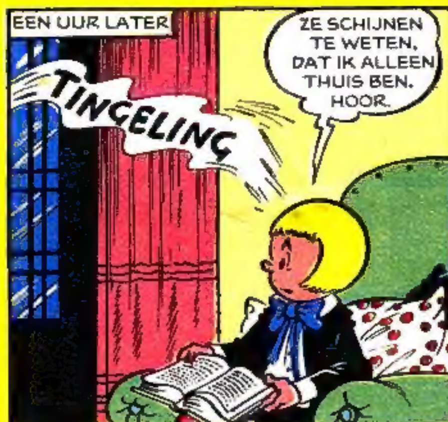

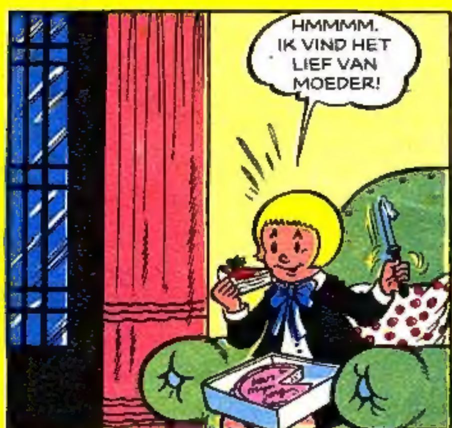

**Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.**